

**ΥΠΟΥΡΓΕΙΟ ΕΘΝΙΚΗΣ ΠΑΙΔΕΙΑΣ
ΚΑΙ ΘΡΗΣΚΕΥΜΑΤΩΝ
ΠΑΙΔΑΓΩΓΙΚΟ ΙΝΣΤΙΤΟΥΤΟ**

ΕΚΦΡΑΣΗ ΕΚΘΕΣΗ
ΓΙΑ ΤΟ ΕΝΙΑΙΟ ΛΥΚΕΙΟ
ΘΕΜΑΤΙΚΟΙ ΚΥΚΛΟΙ

1ος τόμος

**ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΣ ΕΚΔΟΣΕΩΣ
ΔΙΔΑΚΤΙΚΩΝ ΒΙΒΛΙΩΝ
ΑΘΗΝΑ**

**ΥΠΟΥΡΓΕΙΟ ΕΘΝΙΚΗΣ ΠΑΙΔΕΙΑΣ
ΚΑΙ ΘΡΗΣΚΕΥΜΑΤΩΝ
ΠΑΙΔΑΓΩΓΙΚΟ ΙΝΣΤΙΤΟΥΤΟ**

Γεώργιος Μανωλίδης

Θωμάς Μπεχλιβάνης

Φωτεινή Φλώρου

Συντονισμός: Χρίστος Λ. Τσολάκης

**ΕΚΦΡΑΣΗ - ΕΚΘΕΣΗ
για το ενιαίο λύκειο
ΘΕΜΑΤΙΚΟΙ ΚΥΚΛΟΙ**

**ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΣ ΕΚΔΟΣΕΩΣ
ΔΙΔΑΚΤΙΚΩΝ ΒΙΒΛΙΩΝ
ΑΘΗΝΑ**

Συγγραφείς

Γεώργιος Μανωλίδης

Δρ. Φιλοσοφίας, Καθηγητής

Δευτεροβάθμιας Εκπαίδευσης

Θωμάς Μπεχλιβάνης

Φιλολόγος, Καθηγητής

Δευτεροβάθμιας Εκπαίδευσης

Φωτεινή Φλωρού

Φιλολόγος, Καθηγήτρια

Δευτεροβάθμιας Εκπαίδευσης

Συντονιστής

Χρίστος Λ. Τσολάκης

Καθηγητής Νεοελληνικής Γλώσσας

στο Αριστοτέλειο Πανεπιστήμιο

Θεσσαλονίκης

Υπεύθυνες για το Παιδαγωγικό

Ινστιτούτο

Χριστίνα Αργυροπούλου

Σύμβουλος του Π.Ι.

Χριστίνα Βέικου

Σύμβουλος του Π.Ι.

Δημιουργική ομάδα

Θεόφιλος Ζαχαριάδης

(ηλεκτρονική σελιδοποίηση,

τεχνική επιμέλεια)

Γιώργος Μεταξιώτης (εικονοθεσία,

επιμέλεια εικονογράφησης)

Υπεύθυνος δημιουργικού

σχεδιασμού και τεχνικής

υλοποίησης

Αναστάσιος Α. Μπάρμπας

ΠΡΟΣΑΡΜΟΓΗ ΤΟΥ ΒΙΒΛΙΟΥ ΓΙΑ

ΜΑΘΗΤΕΣ ΜΕ ΜΕΙΩΜΕΝΗ ΟΡΑΣΗ

Ομάδα εργασίας του Ινστιτούτου

Εκπαιδευτικής Πολιτικής

(Γελαστοπούλου Μαρία)

(Επιμέλεια: Βάντζου Χριστίνα)

Αποχρωματισμοί: Alpha Write

Σκίτσο εξωφύλλου: Γιώργος

Αγγελίδης

Προλογικά

Το βιβλίο αυτό δεν επιδιώκει να σε κάνει σοφό/ή. Ούτε το ίδιο είναι σοφό ούτε εκείνοι που ανθολόγησαν τα περιεχόμενα του και ετοίμασαν τις ερωτήσεις, με τις οποίες θα ανιχνεύσεις, θα ανιχνεύσετε, μέσα από τις συζητήσεις σας στην τάξη, και έξω από αυτήν, τα προβλήματα που θέτει, ούτε εκείνοι είναι σοφοί. Άλλωστε δε μας χρειάζονται οι σοφοί, αν, βέβαια, ονομάσουμε σοφούς τους ανθρώπους που τα ξέρουν όλα(!) ή που θέλουν να τα μάθουν όλα. Δε μας χρειάζονται αυτοί οι σοφοί, διότι, όπως είπε ο αρχαίος φιλόσοφος Ηράκλειτος (6ος αιώνας π.Χ), «Πολυμαθίη νόον ἔχειν οὐ διδάσκει» (Η πολυμαθία δε διδάσκει την βαθύτερη κατανόηση των

πραγμάτων). Έπειτα δεν ωφελούν οι σοφοί, όταν η σοφία τους δε συνοδεύεται από την αρετή. Το είπε ο Πλάτων (5ος και 4ος αιώνας π.Χ): «Πᾶσα ἐπιστήμη χωριζομένη δικαιοσύνης καὶ τῆς ἄλλης ἀρετῆς πανουργία, οὐ σοφία φαίνεται».

Είναι, όμως, και κάτι ακόμη· δεν είναι δυνατόν σήμερα να γίνει κανείς σοφός, να τα γνωρίζει δηλαδή όλα, γιατί οι γνώσεις είναι πάμπολλες και πολλαπλασιάζονται κάθε μέρα με απίστευτη ταχύτητα. Η εξέλιξη είναι αλματώδης, και έχει να κάνει με κοσμογονικές δυναμικές τεράστιας ισχύος, οι οποίες καθημερινά κομίζουν ασύλληπτης φαντασίας καινούρια στοιχεία, τεχνολογικά και άλλα, και υπαγορεύουν, επιτάσσουν, αν θέλεις, άγνωστες έως τώρα κοινωνικές και επικοινωνιακές συμπεριφορές, που

οδηγούν σε νέες κοινωνικές και επικοινωνιακές μείξεις, και σχεδιάζουν και πραγματώνουν νέους κόσμους.

Ύστερα, το κεφάλι του ανθρώπου, του κάθε ανθρώπου, και του μαθητή, όπως είπε κάποιος, δεν είναι δοχείο για να το γεμίσουμε με γνώσεις· είναι, είπε, εστία (τζάκι) και περιμένει/αναζητάει το σπινθήρα για να ανάψει. Αυτή, άλλωστε, είναι η πεμπτουσία της εκπαίδευσης, να ανάψει το φως που θα το θρέψουμε, ύστερα, μαζί δάσκαλοι και μαθητές. Και αν ανάψει μια φορά αυτό το φως της παιδείας, δε σβήνει με τίποτε. Είναι το φως το δημιουργικό.

Θέλουμε να μαθαίνεις, λοιπόν, όχι για να μαθαίνεις και να γίνεσαι σοφός, αλλά να μαθαίνεις και να χρησιμοποιείς τη γνώση σου για να

δημιουργείς, και θέλουμε μέσα από τη μάθηση και τη δημιουργία να νιώθεις γεμάτος/ευτυχισμένος. Κι ούτε να σταματήσεις εκεί, στον εαυτό σου. Ο άνθρωπος, για τον οποίο προσπαθούμε να σου μιλήσουμε, μοιράζεται τη χαρά του με τους άλλους, όπως μοιράζεται και τις λύπες του. Μοιρασμένη χαρά, διπλή χαρά· μοιρασμένη λύπη, μισή λύπη.

Κι ακόμη αυτός ο άνθρωπος που απλώνει το χέρι στον άλλο άνθρωπο, για να μην είναι μετέωρος, όπως είπαν, στη ζωή, απλώνει τη στοργή του και στα ζώα και στα φυτά και στο σύμπαν. Τα αγαπάει, τα φροντίζει, τα προστατεύει, ζει αρμονικά μαζί τους. Αυτό σημαίνει ότι δεν τα εξοντώνει, δε μολύνει τις θάλασσες, τις στεργιές και τον αέρα, δεν ξηλώνει τον ιστό της γης.

Αυτή είναι η αρετή του και η δικαιοσύνη του για την οποία μιλάει ο Πλάτων στο λόγο που διάβασες λίγο πριν.

Δεν το έκαμε, όμως, αυτό ο σοφός άνθρωπος, ο homo sapiens, όπως τον έχεις ίσως ακούσει. Αυτός ωφέλησε, βέβαια, και έκαμε, και κάμει, μεγάλα άλματα στη διαδρομή του, αλλά έβλαψε κιόλας, και βλάπτει. Δε σεβάστηκε το περιβάλλον και ούτε σκέφτηκε ότι ο ίδιος είναι γέννημα αυτού του περιβάλλοντος. Δηλαδή δε σκέφτηκε ότι βλάπτοντας το περιβάλλον του βλάπτει τον εαυτό του. Περπάτησε, έτσι, χιλιάδες και εκατομμύρια χρόνια, για να φθάσει στη Χιροσίμα, στο Ναγκασάκι, στο Τσερνομπίλ, στους πολέμους. Τώρα, αφού δηλητηρίασε τον πλανήτη του, πορεύεται για τ' αστέρια. Και καλά κάνει. Η προσπάθεια

να γνωρίσουμε και να κατακτήσουμε τους ουρανοί δεν είναι φρόνιμο να σταματήσει. Οφείλει, όμως, να συνοδεύεται από την αρετή και από τη σύνεση. Γιατί σκοπός αυτής της πορείας του δεν είναι να φυτέψει στ' αστέρια τις οβίδες και τις βόμβες, που επινόησε και κατασκεύασε στη γη. Σκοπός αυτής της πορείας είναι, πρέπει να είναι, να γεμίσει τ' αστέρια με τριαντάφυλλα.

Σκοπός, λοιπόν, αυτού του βιβλίου δεν είναι να σε κάνει σοφό, να σου δώσει δηλαδή του κόσμου τις γνώσεις. Σκοπός του είναι να σε βοηθήσει να σκεφτείς και να συζητήσεις με τον "άλλο" άνθρωπο, με τους άλλους συμμαθητές σου και με τους δασκάλους σου, θέματα, προβλήματα κοινωνικά, επιστημονικά, καλλιτεχνικά, φιλοσοφικά, πολιτικά, πολιτισμικά, θέματα της καθημερι-

νότητας, θέματα της γνώσης, της σκέψης, του λόγου, της τέχνης: όχι για να γίνεις παντογνώστης με τη γνώση, φιλόσοφος με τη σκέψη, λογοτέχνης με το λόγο, καλλιτέχνης με την τέχνη· όχι γι' αυτό, αλλά για να αναζητήσεις την αλήθεια και να ολοκληρωθείς, να γίνεις δηλαδή ελεύθερος άνθρωπος. Γιατί η γνώση, ο λόγος, η σκέψη, η τέχνη, η αλήθεια οδηγούν προς την ολοκλήρωση και την ελευθερία. Δηλαδή οδηγούν προς την υπευθυνότητα και τη δημιουργία. Η ελευθερία και η υπευθυνότητα είναι οι δύο πόλοι της δημιουργίας· είναι τα κατεξοχήν γνωρίσματα του ανθρώπου.

Τον άνθρωπο, επομένως, και τα προβλήματά του θα συζητήσετε στο βιβλίο αυτό. Αυτός είναι ο "άλλος" για τον οποίο σου μιλήσαμε λίγο πιο πάνω: ο άνθρωπος. «Σ' αυτό

τον κόσμο, γράφει ο Γιώργος Σεφέρης, στο λόγο του που εκφώνησε στη Στοκχόλμη την ημέρα που τιμήθηκε με το βραβείο του Αλφρέδου Νομπέλ, (σ' αυτό τον κόσμο), που ολοένα στενεύει, ο καθένας μας χρειάζεται όλους τους άλλους. Πρέπει ν' αναζητήσουμε τον άνθρωπο, όπου και να βρίσκεται», και συνεχίζει ο Σεφέρης: «Όταν στο δρόμο της Θήβας, ο Οιδίπους συνάντησε τη σφίγγα, και αυτή τού έθεσε το αίνιγμά της, η απόκρισή του ήταν: ο άνθρωπος. Τούτη η απλή λέξη χάλασε το τέρας. Έχουμε πολλά τέρατα να καταστρέψουμε. Ας συλλογιστούμε την απόκριση του Οιδίποδα».

Τον άνθρωπο, λοιπόν, και τα προβλήματά του θα μελετήσουμε στις σελίδες αυτού του ανθολογίου, για να τον γνωρίσουμε βαθύτερα και να τον σηκώσουμε ψηλότερα. Έχουμε,

βλέπετε, πολλά τέρατα να χαλάσουμε.

Λίγα ακόμη για το βιβλίο

Ελάτε να δούμε από πιο κοντά το περιεχόμενο του βιβλίου. Και πρώτα να σημειώσουμε ότι το βιβλίο αυτό ανήκει στη σειρά των βιβλίων της γλωσσικής διδασκαλίας «Έκφραση - Έκθεση για το Λύκειο». Έρχεται να πλουτίσει και να διευρύνει τη θεματογραφία τους και τον προβληματισμό τους. Από την άποψη αυτή ο τίτλος του «Θεματικοί Κύκλοι» είναι αρκετά εύγλωττος. Αντανακλά τα ποικίλα θέματά του που είναι οργανωμένα σε είκοσι κύκλους, οι οποίοι παραπέμπουν στις διάφορες μορφές του πολιτισμού μας και προσφέρουν ανάλογη παιδεία.

Από τους είκοσι αυτούς κύκλους οι έξι πρώτοι αντιστοιχούν στο βι-

βλίο της Α΄ Λυκείου, οι επόμενοι έξι στο βιβλίο της Β΄ Λυκείου και οι άλλοι οκτώ αντιστοιχούν στο βιβλίο της Γ΄ Λυκείου. Αυτό σημαίνει ότι η διάρθρωση των κύκλων ακολουθεί σε αδρές γραμμές τα «θέματα για συζήτηση και Έκφραση - Έκθεση» των βιβλίων γλωσσικής διδασκαλίας του Λυκείου. Η αντιστοιχία αυτή, βέβαια, δεν είναι δεσμευτική για το δάσκαλο και τους μαθητές. Είναι, ωστόσο, ενδεικτική. Δηλαδή μπορείτε, δάσκαλος και μαθητές, να πάρετε και να μελετήσετε κύκλους ή θέματα κύκλων που δεν αντιστοιχούν στη δική σας την τάξη, εφόσον αυτό το υπαγορεύουν οι διδακτικές συνθήκες. Εξάλλου έχουν συμπεριληφθεί στους θεματικούς κύκλους και θέματα που απαντούν στα γενικότερα ενδιαφέροντα των μαθητών όλων των τάξεων του

Λυκείου, και όταν ακόμη αυτά δεν περιλαμβάνονται στα βιβλία «Έκφραση - Έκθεση».

Αυτά για τη φιλοσοφία με την οποία χτίστηκαν οι «Θεματικοί Κύκλοι του Λυκείου», και αυτά για τη σύνθεσή τους. Καιρός να σας μιλήσουμε για τα κριτήρια με τα οποία ανθολογήσαμε τα κείμενα. Και πρώτα να σας πούμε ότι αναζητήσαμε θέματα και αξίες με γνωρίσματα διαχρονικά, όπως αναζητήσαμε και θέματα σύγχρονου προβληματισμού: η διαχρονία και η συγχρονία λοιπόν. Αλλά και η ποιότητα των κειμένων και τα δικά σας ενδιαφέροντα γι' αυτά υπήρξαν για μας κριτήρια που προσανατόλιζαν τις αναζητήσεις μας.

Είναι, ύστερα, και η οικουμενικότητα των θεμάτων. Την υπολογίσαμε κι αυτήν. Και ούτε μπορούσε να

γίνει διαφορετικά. Οικουμενική είναι σήμερα η πορεία του ανθρώπου. Οικουμενικός οφείλει να είναι και ο προβληματισμός του. Το ξέρουμε, άλλωστε. Κάτι που συμβαίνει στη μια άκρη του πλανήτη πυροδοτεί εξελίξεις στην άλλη. Όλα διαπλέκονται και όλα δέχονται και ασκούν τις επιδράσεις τους. Υπάρχει αλληλόδραση και αμοιβαιότητα. Γι' αυτό και στα επιλεγμένα κείμενα θα διαπιστώσετε μια αναλογική ισορροπία ανάμεσα στο λόγο των Ελλήνων και στο λόγο των ξένων στοχαστών.

Η οικουμενικότητα, όμως, έχει και μια άλλη πλευρά, για την οποία οφείλουμε να σε ενημερώσουμε. Να σε ενημερώσουμε και να σου πούμε ότι και αυτή αποτέλεσε κριτήριο της επιλογής των κειμένων μας. Όπως πάντοτε έτσι και

σήμερα ο λόγος δοκιμάζεται από τη γλώσσα της εξουσίας, θα ακούσετε να λένε ότι τον πιο δυνατό λόγο τον διαθέτει εκείνος που διαθέτει την πιο μεγάλη ισχύ του πυρός ή εκείνος που ελέγχει τα Μέσα Μαζικής Πληροφόρησης: τον Τύπο, την τηλεόραση, το ραδιόφωνο, και όλους τους άλλους μηχανισμούς με τους οποίους μεταβάλλει τον πλανήτη σ' ένα χωριό που το εξουσιάζει και το ελέγχει.

Πράγματι υπάρχει αυτή η γλώσσα. Θα το διαπιστώσετε στα κείμενα του βιβλίου. Υπάρχει, αλλά δεν είναι η πιο δυνατή. Την πιο δυνατή γλώσσα την έχει η πιο γενναία ψυχή, και τέτοια είναι η ψυχή του καλλιεργημένου ανθρώπου, του ανθρώπου της παιδείας. Αυτός είναι ο ελεύθερος άνθρωπος, κι αυτός αρθρώνει τον ελεύθερο λόγο.

Θα το διαπιστώσετε κι αυτό στα κείμενα των «Θεματικών Κύκλων» και θα το συζητήσετε.

Δυο λόγια για το δάσκαλο

Σχεδίασε τη διδασκαλία σου όπως εσύ νομίζεις. Είσαι ο άρχοντας του μαθήματος. Άκουσε, όμως, κι εμάς που ετοιμάσαμε αυτό το βιβλίο. Λοιπόν θα θέλαμε να σου πούμε τα εξής:

- Φρόντισε, πριν αρχίσεις να διδάσκεις το βιβλίο, να αποκτήσεις μια καθολική εικόνα των περιεχομένων του. Ο τρόπος με τον οποίο είναι διαρθρωμένο το βιβλίο είναι από τους πιο βασικούς συντελεστές της διδακτικής πράξης.**
- Τα κείμενα κάθε θεματικού κύκλου λειτουργούν και αυτόνομα και σε άμεση συνάφεια με τα υπόλοιπα κείμενα του κύκλου. Ακόμη μπο-**

ρούν να συνδυαστούν και με άλλα κείμενα άλλων θεματικών κύκλων. Στο συσχετισμό τους θα σε βοηθήσουν και οι ερωτήσεις που διατυπώνονται κάτω από κάθε κείμενο.

- Ο τρόπος με τον οποίο θα εργαστείτε πάνω σε κάθε κείμενο προσδιορίζεται από τις ερωτήσεις που το ακολουθούν. Αυτές πάλι αναφέρονται: στην κατανόηση του κειμένου, στην κριτική του, στην ανάπτυξη και στη σύνθεση του λόγου, στη δομή και στην οργάνωσή του... Πάντως οι ερωτήσεις δεν είναι υποχρεωτικές. Μπορείς να τις αντικαταστήσεις (όλες η ορισμένες) με άλλες που θα ετοιμάσεις εσύ ή που θα προτείνουν οι μαθητές σου.
- Το βιβλίο των «Θεματικών Κύκλων» διαπλέκεται με τα βιβλία της «Έκφρασης - Έκθεσης» και

αποτελεί υποστηρικτικό τους υλικό. Αυτό δεν πρέπει να το λησμονείς. Δεν πρέπει δηλαδή το νέο βιβλίο να αντικαταστήσει ή να υποκαταστήσει τα παλαιά· αποτελεί υποστηρικτικό υλικό τους.

- Κείμενα δυσκολότερα και πιο απαιτητικά μπορούν να δοθούν για επεξεργασία στο σπίτι, εφόσον οι μαθητές διαθέτουν χρόνο.**
- Τα κείμενα που θα διδάξεις τα επιλέγεις εσύ· εσύ γνωρίζεις την τάξη, το μορφωτικό της επίπεδο, τις δυνατότητές της, τα ενδιαφέροντά της. Τα κείμενα, άλλωστε, δεν παρουσιάζουν τον ίδιο βαθμό δυσκολίας. Θα μπορούσε κανείς να τα κλιμακώσει μέσα στο θεματικό κύκλο ανάλογα με το βαθμό δυσκολίας που παρουσιάζουν.**

- **Επιλέγεις, λοιπόν, το θεματικό κύκλο από τον οποίο θ' αρχίσεις και, μέσα στον κύκλο, επιλέγεις το κείμενο με το οποίο θα ξεκινήσεις, όπως επιλέγεις και τους συνδυασμούς που θα κάνεις με κείμενα άλλων κύκλων. Αν δεν έχεις λόγους να κάνεις τέτοιες επιλογές, ακολούθησέ μας ή κάνε κάτι άλλο. Εσύ αποφασίζεις, γιατί εσύ έχεις την τελική ευθύνη.**
- **Δεν πρέπει να διαφεύγει την προσοχή σου ότι το μάθημα αυτό είναι γλωσσικό. Και ότι η γλώσσα είναι κοινωνικό και επικοινωνιακό αγαθό, κοινωνική και επικοινωνιακή ενέργεια, κοινωνική και επικοινωνιακή αλληλενέργεια. Αυτά για τη διδασκαλία της γλώσσας σημαίνουν ότι στο κέντρο των γλωσσικών φαινομένων βρίσκεται ο "δρων" άνθρωπος, και μάλιστα ο**

άνθρωπος που δρα κοινωνικά. Επομένως ο λόγος παράγεται κατά την επικοινωνία των ανθρώπων/μαθητών και δεν απομνημονεύεται από τα βιβλία. Γλώσσα και κοινωνική ζωή βρίσκονται σε διαρκή αλληλεπίδραση. Κοινωνικές και γλωσσικές δυναμικές επηρεάζονται και διαμορφώνονται αμοιβαία. Αγωνιζόμαστε, είπαν, με τη γλώσσα.

- Το εικαστικό υλικό συνδέεται νοηματικά με τα κείμενα. Μπορείς, λοιπόν, να το χρησιμοποιήσεις δημιουργικά για την παραγωγή λόγου.**
- Πάντως το βιβλίο αυτό δε γράφτηκε, για να σας προσθέσει άγχος και να δημιουργήσει ένταση με τον όγκο του ή με τη λογική ότι πρέπει να διδαχθεί ολόκληρο. Αποτελεί εσωτερική υπόθεση της**

τάξης. Δεν είναι δυνατόν να διδαχθεί ολόκληρο. Για ανάλογες περιπτώσεις γράφει ο Ε. Π. Παπανούτσος στο βιβλίο του «Αγώνες και αγωνία για την παιδεία»: «Ποιος σας είπε ότι είναι ανάγκη να διδάξετε όλη την ύλη του διδακτικού σας βιβλίου στα παιδιά; Δεν υπάρχει λόγος... Ένα ή δύο κεφάλαια επεξεργαστείτε τα όπως πρέπει, και τ' άλλα δώστε το βιβλίο στα παιδιά να τα διαβάσουν μόνοι τους». Είναι καλό οι μαθητές να μάθουν να μελετούν μόνοι τους τέτοια κείμενα και να τα συζητούν με τον εαυτό τους. Εγγράφουν τότε εσωτερικούς λόγους και διαλόγους. Κι αυτό είναι μόρφωση και αυτομόρφωση.

Χ. Λ. Τσολάκης

Επιγραφή σε μαρμάρινη πλάκα. Αναφέρεται στον κανονισμό λειτουργίας της Αγοράς των Αθηνών (Αθήνα, Μουσείο Αρχαίας Αγοράς)

Γλώσσα - Λόγος και διάλογος

Ο ανθρώπινος λόγος η πιο μεγάλη
απόδειξη ότι ο άνθρωπος
είναι από τη φύση του ζώον

πολιτικόν

Το χάσμα γέμισε άνθη
Τη γλώσσα μου έδωσαν ελληνική
Η Έκθεση
Η δύναμη της γλώσσας
Το μαχαίρι
Η φθορά των λέξεων
Τα πάθη της γλώσσας στον πόλεμο
Η γλώσσα της εξουσίας
Για την αποκατάσταση της

αλήθειας

Πριν μπούμε στο ψητό
Κονόμι Συνταγματικό
Το καλοκαίρι των γλωσσών
Ένδοξες φυλές που βυθίζονται στη
«σιωπή»

Πώς πεθαίνουν οι διάλεκτοι

**Η αξία του διαλόγου
Μονόλογος περί διαλόγου
Το ημερολόγιο της Άννας Φρανκ
Η κατάκτηση του ανώφελου**

**Ο ανθρώπινος λόγος η πιο μεγάλη
απόδειξη ότι ο άνθρωπος είναι
από τη φύση του ζώον πολιτικόν**

**Είναι, νομίζω, φανερό γιατί ο αν-
θρωπος είναι πολιτικόν ζώον πε-
ρισσότερο απ' ό,τι οι μέλισσες ή τα
άλλα αγελαία ζώα: Όπως έχουμε
ήδη πει πολλές φορές, η φύση δεν
κάνει τίποτε δίχως λόγο και χωρίς
αιτία. Ας προσέξουμε ύστερ' απ'
αυτό ότι ο άνθρωπος είναι το μόνο
ζώο που είναι εφοδιασμένο με την
ικανότητα του λόγου. Η απλή φωνή
δεν εκφράζει, ως γνωστόν, παρά
μόνο τη λύπη και την ευχαρίστηση·**

γι' αυτό και υπάρχει σε όλα τα ζώα· η φύση τούς έδωσε, πράγματι, όλη κι όλη αυτή την ικανότητα, να αντιλαμβάνονται το δυσάρεστο και το ευχάριστο και αυτά να τα κάνουν φανερά το ένα στο άλλο· του λόγου όμως ο προορισμός είναι να κάνει φανερό τι είναι ωφέλιμο και τι βλαβερό και, άρα, τι είναι δίκαιο και τι άδικο· αυτό είναι, πράγματι, που ξεχωρίζει τον άνθρωπο από τα άλλα ζώα: μονάχα αυτός αντιλαμβάνεται το καλό και το κακό, το δίκαιο και το άδικο και όλα τα άλλα παρόμοια πράγματα –και, φυσικά, η συμμετοχή σε όλα αυτά είναι που κάνει την οικογένεια και την πόλη.

Αριστοτέλους «Πολιτικά» (I. 1253α 10 – 15)

Από το βιβλίο της Γ' τάξης του Ενιαίου Λυκείου:

«Αρχαία Ελληνικά, Φιλοσοφικός Λόγος»

Απόδοση στη νέα ελληνική γλώσσα:

Δημήτρης Λυπουρλής, Δέσποινα Μωραΐτου

- 1. Παρακολουθήστε την επιχειρηματολογία του Αριστοτέλη. Ποια είναι η βάση, από την οποία ξεκινά, και σε ποιο συμπέρασμα καταλήγει;**
- 2. Με βάση τη διαπίστωση του Αριστοτέλη ότι ο ανθρώπινος λόγος αποτελεί την πιο μεγάλη απόδειξη για την κοινωνική φύση του ανθρώπου, να συζητήσετε για τη σημασία της γλωσσικής παιδείας και τη θέση που αυτή πρέπει να κατέχει στα πλαίσια του εκπαιδευτικού μας συστήματος.**

**ΗΩΡΟΣ ΕΙΜΙ ΤΕΣ ΑΓΟΡΑΣ: είμαι το
όριο της αγοράς. (Αθήνα, Μουσείο
της Αρχαίας Αγοράς)**

Το χάσμα γέμισε άνθη

Με τις λέξεις ο ανθρώπινος εγκέφαλος αιχμαλωτίζει το σύμπαν. Μέσα στις φόρμες των λέξεων γεννιούνται οι σκέψεις. Όπως τα ρεύματα των υδάτων κινούνται στην κοίτη του ποταμού και, αν δεν υπάρχει αυτή, σκορπίζουν και χάνονται, έτσι και οι σκέψεις κινούνται στην κοίτη της γλώσσας και χάνονται όταν χάνεται εκείνη. Από την ώρα που ο άνθρωπος αποκτά τις λέξεις, η κοίτη της σκέψης του γίνεται λεκτική. Η σκέψη χωρίς τη γλώσσα είναι βουβή, αλλά και η γλώσσα χωρίς τη σκέψη γίνεται κραυγή.

Με τον μικρόκοσμο των λέξεων ελευθερώνεται και φτάνει στο φωναχτό αγέρι της ζωής ο μέγας κόσμος της ανθρώπινης συνείδησης και του ανθρώπινου μόχθου. Οι

λέξεις, «αυτός ο κόσμος ο μικρός ο μέγας» του Ελύτη, είναι αυτές που σηματοδοτούν τα όρια του κόσμου. Τα όρια του λόγου μου, είπαν, σηματοδοτούν τα όρια του κόσμου μου. Το παιδί κάνει τη μεγαλύτερη ανακάλυψη της ζωής του, όταν συνειδητοποιεί ότι τα πράγματα έχουν ονόματα.

Συνείδηση, επομένως, της γλώσσας σημαίνει συνείδηση της σκέψης. Συνείδηση της απεραντοσύνης της γλώσσας σημαίνει συνείδηση της απεραντοσύνης της σκέψης. Γι' αυτό και οι γλώσσες βρίσκονται στα μπόγια των λαών. Ψηλώνουν με το ψήλωμα και συρρικνώνονται με τη συρρίκνωση των σκέψεων και των πολιτισμών των ανθρώπων. Δεν είναι δυνατόν οι πολιτισμοί και οι σκέψεις να προάγονται και οι γλώσσες να

φθίνουν. Αυτό και το αντίστροφο του αποκλείονται. Στην τεχνολογία οι λαοί, στην τεχνολογία και οι γλώσσες. Στην ποίηση οι λαοί, στην ποίηση και οι γλώσσες. Άλλες γλώσσες απαιτούσαν οι αρχαίοι πολιτισμοί –πρώτος και καλύτερος ο αρχαιοελληνικός– και άλλες (συναισθηματικές και τυπικές) απαιτούν οι σύγχρονοι. «Εικόνα σου είμαι κοινωνία και σου μοιάζω» επαναλαμβάνει διαρκώς η γλώσσα στη γλωσσική κοινότητα που τη μιλάει...

...Κορυφαία στιγμή του αγώνα που πραγματώνει ο λόγος είναι η ποίηση. Στον ποιητικό λόγο οι δυναμικές της λέξης φτάνουν στην πιο υψηλή τους ένταση, γι' αυτό και κατακτούν τον υψηλότερο δείκτη ελευθερίας. Την ποιητική λέξη, θα μας πει ο Κακριδής, «τη δυναστεύει

ένας ακαταμάχητος πόθος ελευθερίας». Προς την ελευθερία της, όμως, υψώνεται η λέξη μέσα από τη σύγκρουση, μέσα από φυγόκεντρες και κεντρομόλες δυνάμεις, μέσα από τις δυνάμεις που αποζητούν την έκφραση και τις αντίμαχές τους που σηκώνουν τους φραγμούς. Ένας παράδοξος αγώνας στον οποίο τελικά δεν πρέπει να νικήσουν ούτε αυτές οι δυνάμεις ούτε εκείνες. Μια τέτοια νίκη θα ήταν καταστροφική. Είναι ανάγκη να νικήσει ο λόγος. Πρέπει δηλαδή ο λόγος μέσα από την σύγκρουση των αντινομικών συστατικών που τον συγκροτούν να λαγαρίσει και να υψωθεί κάθετα πάνω και πέρα από τις συμβατικότητες της καθημερινής γλώσσας. Το έπαθλο είναι τότε η διπλή ελευθερία: η δική του ελευθερία, αφού θραύει τους φραγμούς που ο ίδιος

θέτει στον εαυτό του, και η ελευθερία του ανθρώπου, αφού απεγκλωβίζεται από τη μόνωση του και συναντά το συνάνθρωπο του, για να υπάρξουν μαζί μέσα από την επικοινωνία τους και τη δημιουργία τους. Γι' αυτό και η ελευθερία του λόγου οδηγεί στη δημιουργία του λόγου. Αυτό σημαίνει πως ο αγώνας για την απελευθέρωση του λόγου οδηγεί στο λόγο της ελευθερίας που είναι η δημιουργία και η ευτυχία: Το εύδαιμον το ελεύθερον. Γιατί ο λόγος της ελευθερίας είναι ο λόγος που χτίζεται από την αρχή και μαζί χτίζει από την αρχή τον κόσμο. «Κοιτάξτε τα χείλη μου, λέει ο Ελύτης, από αυτά εξαρτάται ο κόσμος». Και ο Σεφέρης: «Στερνός σκοπός του ποιητή, λέει, δεν είναι να περιγράψει τον κόσμο, αλλά να τον δημιουργεί

ονομάζοντάς τον». Και ο Emile Benveniste: «Κάθε φορά που ο λόγος ξετυλίγει ένα γεγονός, κάθε φορά ο κόσμος ξαναρχίζει. Καμιά δύναμη δε θα φτάσει ποτέ αυτή του λόγου, που δημιουργεί τόσα πολλά με τόσο λίγο». Ύψιστη στιγμή αυτής της δημιουργίας είναι εξάπαντος ο ποιητικός λόγος. Η γλώσσα, τότε, αφήνει τον πεζό της βηματισμό και πιάνει τον ποιητικό χορό, για να χορέψει την ελευθερία της και την ευτυχία της. Άλλωστε ο χορός, όπως και κάθε τέχνη, είναι απελευθέρωση. Τότε η λέξη γοητεύει, και ας γυρίζει η ίδια και η ίδια. Και ας μην είναι φανταχτερή και φουντωτή. Δε σταματάς στο τριμμένο της ένδυμα. Είναι η νέα της κίνηση που σε ξαφνιάζει. Ελεύθερη από τους γήινους δεσμούς λυγάει σαν τη χορεύτρια στους ρυθμούς της νέας

κάθε φορά χορογραφίας. Την έχει αγγίξει η χάρις της ελευθερίας κι αυτήν όπως τον αγωνιστή.

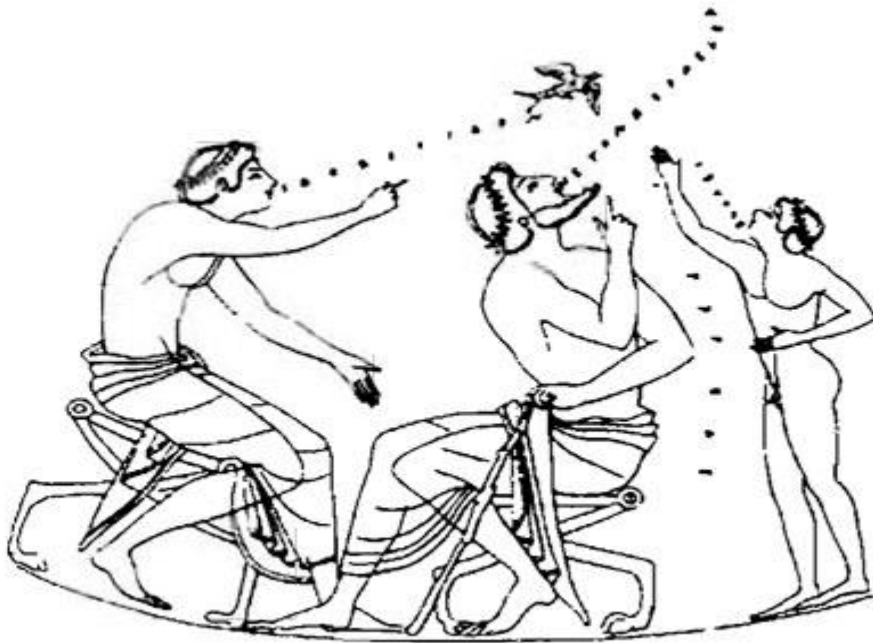
**Χρίστος Λ. Τσολάκης
«Τη γλώσσα μου έδωσαν ελληνική»
τόμ. Α΄**

1. Να παρακολουθήσετε τη σκέψη του συγγραφέα και να προσδιορίσετε: α) τη σχέση της γλώσσας με τη σκέψη, β) τη σχέση της γλώσσας με τον πολιτισμό. Στη συνέχεια να εμπλουτίσετε την επιχειρηματολογία του Αριστοτέλη σχετικά με την κοινωνική φύση του ανθρώπου (στο προηγούμενο κείμενο).

2. Πώς αντιλαμβάνεσθε την άποψη «την ποιητική λέξη τη δυναστεύει ένας ακαταμάχητος πόθος ελευθε-

ρίας». Γιατί τελικά η ποίηση απελευθερώνει τη λέξη;

3. Πού οδηγεί ο αγώνας για την ελευθερία του λόγου; Πώς συνδέεται, κατά τη γνώμη σας, ο λόγος της ελευθερίας με την ευτυχία;

Παράσταση σε αττικό αγγείο, 6ος π.Χ. αι.

"Δείτε ένα χελιδόνι"

"Νάτο"

"Μα τον Ηρακλή, έφτασε η Άνοιξη"

Τη γλώσσα μου έδωσαν ελληνική

**ΤΗ ΓΛΩΣΣΑ μου έδωσαν ελληνική·
το σπίτι φτωχικό στις αμμουδιές
του Ομήρου.**

**Μονάχη έγνοια η γλώσσα μου στις
αμμουδιές του Ομήρου.**

**Εκεί σπάροι και πέρκες
ανεμόδαρτα ρήματα
ρεύματα πράσινα μες στα γαλάζια
όσα είδα στα σπλάχνα μου ν'
ανάβουνε**

**σφουγγάρια, μέδουσες
με τα πρώτα λόγια των Σειρήνων
όστρακα ρόδινα με τα πρώτα
μαύρα ρίγη.**

**Μονάχη έγνοια η γλώσσα μου με τα
πρώτα μαύρη ρίγη.**

**Εκεί ρόδια, κυδώνια
θεοί μελαχρινοί, θείοι κι εξάδελφοι
το λάδι αδειάζοντας μες στα
πελώρια κιούπια·**

και πνοές από τη ρεματιά
ευωδιάζοντας
λυγαριά και σχίνο
σπάρτο και πιπερόριζα
με τα πρώτα πιπίσματα των
σπίνων,
ψαλμωδίες γλυκές με τα πρώτα-
πρώτα Δόξα σοι.
Μονάχη έγνοια η γλώσσα μου, με
τα πρώτα-πρώτα Δόξα σοι!
Εκεί δάφνες και βάγια
θυμιατό και λιβάνισμα
τις πάλες ευλογώντας και τα
καριοφίλια.
Στο χώμα το στρωμένο με τ'
αμπελομάντιλα
κνίσες, τσουγκρίσματα
και Χριστός Ανέστη
Με τα πρώτα συμπάρα των
Ελλήνων.
Αγάπες μυστικές με τα πρώτα
λόγια του Ύμνου.

**Μονάχη έγνοια η γλώσσα μου, με
τα πρώτα λόγια του Ύμνου!**

**Οδυσσέας Ελύτης
«Το Άξιον Εστί», Ψαλμός β'**

**«Στερνός σκοπός του ποιητή δεν
είναι να περιγράψει τον κόσμο αλλά
να τον δημιουργεί ονομάζοντάς
τον» (Γ. Σεφέρης). Λαμβάνοντας
υπόψη τη δήλωση του Γ. Σεφέρη:**

- 1. Νομίζετε πως ο ποιητής περι-
γράφει τον κόσμο στο απόσπα-
σμα ή τον δημιουργεί ονομάζο-
ντάς τον με τη γλώσσα του; Να
στηρίξετε την απάντησή σας σε
συγκεκριμένους στίχους.**
- 2. Ο ποιητής ομολογεί την πίστη
του στην αδιαίρετη ελληνική
γλώσσα. Αφού προσδιορίσετε
πού τοποθετεί την ποιητική αρχή**

της, να παρακολουθήσετε πώς αυτή εμπλουτίζεται και εξελίσσεται σε προσωπική ποιητική γλώσσα αλλά και εθνική.

3. «Μήγαρις έχω άλλο στον νου μου πάρεξ ελευθερία και γλώσσα»; Με ποιο στίχο του ποιήματος μπορείτε να αντιστοιχήσετε τη φράση αυτή του Δ. Σολωμού; Πιστεύετε ότι οι δύο ποιητές εκφράζουν αντίστοιχες διαθέσεις, και γιατί;

Η Έκθεση

Θέμα: «Η Γλώσσα μου»

Η Γλώσσα μου είναι ελληνική κι είναι γεμάτη λέξεις.

Σε μένα οι λέξεις μοιάζουν σαν πουλιά. Για να 'μαι ειλικρινής, σαν

τα πουλιά μου φεύγουν απ' τα χέρια.

Οι σπάνιες λέξεις είναι σπάνια πουλιά· οι άλλες, οι κοινόχρηστες, είναι πουλιά συνηθισμένα· αυτό όμως δεν σημαίνει πως κι αυτά δεν θέλουν τη φροντίδα μας· υπάρχουν λέξεις που κρυώνουνε και ίσως να πεθαίνουν κιόλας απ' το κρύο.

Όμως ένα καλό που έχουνε οι λέξεις, δεν το έχουνε οι άνθρωποι· οι άνθρωποι ζούνε μια φορά· αντίθετα εκείνες μπορούνε να αναστηθούν ίσως γιατί στ' αλήθεια δεν πεθαίνουν ποτέ. Ξέρετε τι παθαίνουν; – Απολιθώνονται και κάθονται καρτερικά και περιμένουν σαν το παιχνίδι με τα αγάλματα. Ποιον περιμένουν; – Εγώ νομίζω πως μπορεί να περιμένουνε κι εμένα· δεν λέω μονάχα εμένα· νομίζω, όμως, πως έχουν τις ελπίδες τους

στηρίξει στα παιδιά· είναι πουλιά από πηλό που περιμένουν να τα ζεστάνουμε με την ανάσα μας. Λέω «αμέθυστος» και κάτι αστράφτει· λέω «αμάραντος» και γίνομαι μεγάλη σαν βουνό, λέω «ζαρκάδι» και μπροστά μου ανοίγεται ένας κάμπος.

Πάντως δεν φέρονται στις λέξεις όλοι οι άνθρωποι το ίδιο. Υπάρχουν πολλοί που φέρονται καθώς ο κυνηγός που έμαθε σκοποβολή βάζοντας στόχο την καρδιά ενός αηδονιού. Άλλοι πάλι στήνουνε δόκανα να πιάσουν τις πιο σπάνιες· είναι οι συλλέκτες· αυτοί τις βάζουν σε κλουβιά και τις επιδεικνύουν· οι πιο άκαρδοι μάλιστα τις ταριχεύουν κιόλας! Τότε τις βλέπεις στα σαλόνια, ακίνητες με ανοιχτά φτερά. Πολλοί τις λέξεις τις θεωρού-

νε φαίνεται ένα νόστιμο μεζέ· τις πιο μικρές και τρυφερές τις κάνουν μια χασιά· οι πιο σπάταλοι από αυτούς τις φτύνουν κιόλας· άλλοι πάλι παίζουν μαζί τους επικίνδυνα παιχνίδια, όπως η γάτα μου προχθές που για ένα γούστο σκότωσε ένα τόσο δα παπαγαλάκι κι έπειτα το παράτησε νεκρό στην τσιμεντένια αυλή.

Εγώ, όταν μεγαλώσω, δεν θα ήθελα να μοιάσω με κανέναν απ' αυτούς. Γι' αυτό και λέω μέσα μου μια λέξη μαγική· λέω τη λέξη «άψινθος». Και τώρα, θα ρωτήσετε, τι πάει να πει. Και δε μου λέτε, άμα την ξέρατε, θα ήτανε μια λέξη μαγική;

Μπορείτε να διαλέξετε κι εσείς τη μαγική σας λέξη. Γιατί, όπως σας έλεγα και στην αρχή, η γλώσσα μου

είναι ελληνική κι είναι γεμάτη λέξεις.

**Τασούλα Καραγεωργίου
«Παρά-μυθοι»**

- 1. Ποια λειτουργία της γλώσσας διακρίνετε στο κείμενο; Τι ελκύει περισσότερο την προσοχή σας ως αναγνώστες;**
- 2. Πώς χρησιμοποιούν τις λέξεις οι άνθρωποι και πώς αντιλαμβάνεσθε την άποψη «οι λέξεις δεν πεθαίνουν ποτέ»;**
- 3. Γιατί οι λέξεις έχουν στηρίξει τις ελπίδες τους στα παιδιά; Ποια ικανότητα, κατά τη γνώμη σας, αποδίδει η συγγραφέας στα παιδιά;**
- 4. Μπορείτε να σκεφτείτε τι εννοεί η συγγραφέας λέγοντας «λέξη μαγική»; Να διαλέξετε και σεις τη**

**μαγική σας λέξη και να της
δώσετε περιεχόμενο.**

Η δύναμη της γλώσσας

Με καμιάν άλλη πνευματική κατάκτηση του ανθρώπινου γένους δεν μπορεί να συγκριθεί η γλώσσα, το σταθερά δηλαδή οργανωμένο σύστημα συμβόλων, με το οποίο συλλαμβάνομε και ανακοινώνομε τις σκέψεις και τις επιθυμίες, ή συνειδητοποιούμε και εκφράζομε τα αισθήματα και τις διαθέσεις μας, προς τους συνανθρώπους αλλά και προς τον ίδιο τον εαυτό μας. Η κοινωνική συμβίωση καθώς και η εσωτερική ζωή, το ανθρώπινο γενικά σύμπαν, θα ήταν αδύνατο να υπάρξει και να αναπτυχθεί χωρίς το λαμπρό τούτο όργανο που επέτρεψε να γεννηθεί (με τη δύναμη διαρ-

κώς να ανανεώνεται) ο λόγος, ο προφορικός και ο γραπτός, ο εξωτερικευμένος και ο ενδιάθετος. Είναι πραγματικά περίεργο όσο και θαυμαστό αυτό που συμβαίνει με τη γλώσσα. Όχι μόνο για να εμπεδωθεί ή να διευκρινιστεί αλλά και για να υπάρξει ένας στοχασμός ή μια έφεση, ένα συναίσθημα ή μια συγκεκριμένη τάση, πρέπει να σαρκωθεί φραστικά, να συμβολιστεί μ' ένα γλωσσικό τύπο. Το άρρητο δεν έχει υπόσταση μέσα στον ψυχικό μας κόσμο. Γιατί δεν «νοείται», και επομένως ούτε να κυοφορηθεί μπορεί από το πνεύμα ούτε να διεγείρει το συγκινησιακό κέντρο. Το «καταλαβαίνω» ή το «αισθάνομαι», αλλά δεν μπορώ να το «πω» είναι μύθος, ή πρόφαση για να καλύψει την πνευματική ερημία των ματαιόδοξων. Σκεπτόμαστε με

«λέξεις», αισθανόμαστε επίσης με «λέξεις» –αδιάφορο αν είμαστε ή όχι σε θέση να περιγράψουμε με ακρίβεια και πληρότητα τα βιώματά μας. Αυτό προϋποθέτει μια ειδική δεξιότητα, χάρισμα καταξιωμένο με την άσκηση. Από το άλλο μέρος πάλι οι «λέξεις» που ακούμε ή διαβάζουμε γίνονται μέσα μας σκέψεις και αισθήματα, κινητοποιούν τις νοητικές και συγκινησιακές δυνάμεις που φωλιάζουν στον εσωτερικό μας κόσμο και εκείνες παράγουν τα βιώματα που αντιστοιχούν στο νόημά τους. Όσο και να αντιδράς θεληματικά στην υποβολή που ασκούν οι «λέξεις», είναι αδύνατο να μην υποστείς την επίδρασή τους· σου μεταδίνουν τον κραδασμό που περιέχουν και «καρφώνονται» στη σκέψη και στα αισθήματά σου. Αυτό τον μηχανι-

σμό εκμεταλλεύονται όσοι έργο τους έχουν κάνει τη διαφήμιση, την προπαγάνδα, την «πλύση του εγκεφάλου».

Βέβαια παθαίνει η γλώσσα ό,τι και πολλές άλλες ανθρώπινες κατάκτησεις: η πολλή και κακή χρήση φθείρει το υλικό της, τις «λέξεις», και λιγοστεύει (ή και εξαφανίζει) την υποβλητική της δύναμη. Σαν τα πολυτριμμένα νομίσματα χάνουν και οι λέξεις λίγο-λίγο την αξία τους και δεν περνούν πια: δεν ερεθίζουν την ευαισθησία μας, δεν δημιουργούν μέσα μας καταστάσεις, δεν ξυπνούν συγκινήσεις ή τάσεις που να απαιτούν άμεση εκτόνωση. Αυτό συμβαίνει στον «κοινό» λόγο της καθημερινότητας, ή στα τυποποιημένα και αφυδατωμένα φραστικά σχήματα της «επίσημης» πεζολογίας. Τότε η γλώσσα διατρέχει τον

έσχατο κίνδυνο να χάσει τους χυμούς των συμβόλων της, να συρρικνωθεί και να γεράσει. Αν τελικά δεν πεθαίνει, είναι γιατί σώζεται από την Ποίηση... «Από τη νέκρα έρχεται να σώσει τη γλώσσα ο ποιητής. Αυτός ανασταίνει πάλι τις λέξεις και τις κάνει πλάσματα ζωντανά. Τους ξαναδίνει το χαμένο τους δυναμισμό, για να μπορούν να βομβαρδίζουν τη συνείδησή μας με τις αλλεπάλληλες εκρήξεις του – όπως πατώντας το πεντάλ ο πιανίστας αφήνει τον κάθε τόνο να αντηχεί επ' άπειρον καλώντας σε βοήθεια και ξυπνώντας τους αρμονικούς του. Εδώ έχουμε μια σωστή κοσμογονία. Θησαυροί της γλώσσας, παραχωμένοι, βυθισμένοι στο σκότος, ανυποψίαστοι, ξανάρχονται στην επιφάνεια και οι λέξεις παίρνουν πάλι την παρθενική τους

αγνότητα, τη δροσιά και τη λάμψη τους –το αρχέγονο κάλλος και τον πηγαίο, τον ανεξάντλητο πλούτο τους. Η σύμβαση τις είχε ψευτίσει και ρηχάνει· η ποίηση τους ξαναδίνει την αλήθεια και το βάθος τους. Τώρα πια είναι πλάσματα ζεστά από ζωή και ακτινοβολούν ζωή. Φτιάχνουν καταστάσεις: σκέψεις, συγκινήσεις, τάσεις, όπως η ζωή γεννάει ζωή. Ο τεχνίτης είναι εδώ στην κύρια σημασία του όρου: ποιητής. Ποιεί – δημιουργεί, και η ποίησή του είναι πράξη δημιουργίας».¹

Την αλήθεια αυτή τη βεβαιώνει, νομίζω, η προσωπική του καθενός πείρα. Όταν αναταράζεται η ζωή μας από κάτι βαθύ και απροσδόκη-

---

¹ Ε. Π. Παπανούτσου «Αισθητική» (4η έκδ., 1969) σελ. 118 -119

το και θέλομε να συντηρήσομε τη χαρά ή να δαμάσομε τη θλίψη μας, ζητούμε τη βοήθεια της δημιουργικής, της ποιητικής γλώσσας: πανηγυρίζομε ή θρηνούμε «ποιητικά», με τον ύμνο ή το μοιρολόγι, ακόμα και αυτοσχεδιάζομε... Τις περισσότερες όμως φορές δανειζόμαστε από καθιερωμένους ποιητές τους στίχους που εκφράζοντας ζωντανά «φτιάχνουν την κατάσταση» που ζούμε, και ταυτόχρονα μας ανακουφίζουν, όπως η Τέχνη ξέρει να αλαφρώνει τον άνθρωπο. «Βρες έκφραση για ένα πόνο» (παρατηρεί σ' ένα περίφημο «Στοχασμό» του ο Oscar Wilde²) «και θα σου είναι αγαπη-

---

² Όσκαρ Ουάιλντ (Oscar Wilde, 1856 – 1900): Άγγλος συγγραφέας, οπαδός της θεωρίας «η τέχνη για την τέχνη»

τός. Βρες έκφραση για μια χαρά και εντείνεις την έκστασή της. Θέλεις ν' αγαπάς; Κάνε χρήση της μετάνοιας, της αγάπης, και οι λέξεις θα πλάσουν τον πόθο από τον οποίο ο κόσμος φαντάζεται πως πηγάζουν οι λέξεις. Έχεις καμιάν οδύνη που σου τρώει τα σωθικά; Βαφτίσου στη γλώσσα της οδύνης, μάθε την προφορά της από τον πρίγκηπα Hamlet³ και τη βασίλισσα Conatane και θα ιδείς ότι η απλή έκφραση είναι τρόπος παρηγοριάς και ότι η φόρμα που είναι η γέννα του πάθους, είναι και ο θάνατος του πόνου». [...]

Ε. Π. Παπανούτσος
«Το δίκαιο της πυγμής»

---

³ Άμλετ (Hamlet): ήρωας της ομώνυμης τραγωδίας του Σαίξπηρ

- 1. Να επισημάνετε παίρνοντας στοιχεία από την α΄ παράγραφο του κειμένου: α) τη θαυμαστή λειτουργία της γλώσσας, β) τον τρόπο, με τον οποίο εκμεταλλεύονται το μηχανισμό της γλώσσας όσοι έχουν έργο τους τη διαφήμιση, την προπαγάνδα, την πλύση εγκεφάλου.**
- 2. Πότε χάνουν οι λέξεις την αξία τους και ποιον κίνδυνο διατρέχει τότε η γλώσσα;**
- 3. Ποια είναι η ευθύνη του ποιητή απέναντι στη γλώσσα; Πώς αντιλαμβάνεσθε την φράση «Η ποίηση τους ξαναδίνει την αλήθεια και το βάθος τους»;**
- 4. Να συγκρίνετε τις απόψεις του Ε. Παπανούτσου με τις αντίστοιχες του Χρ. Τσολάκη («Το χάσμα γέμισε άνθη») και να εξετάσετε τη**

σχέση του ποιητικού λόγου με τη
γλώσσα.

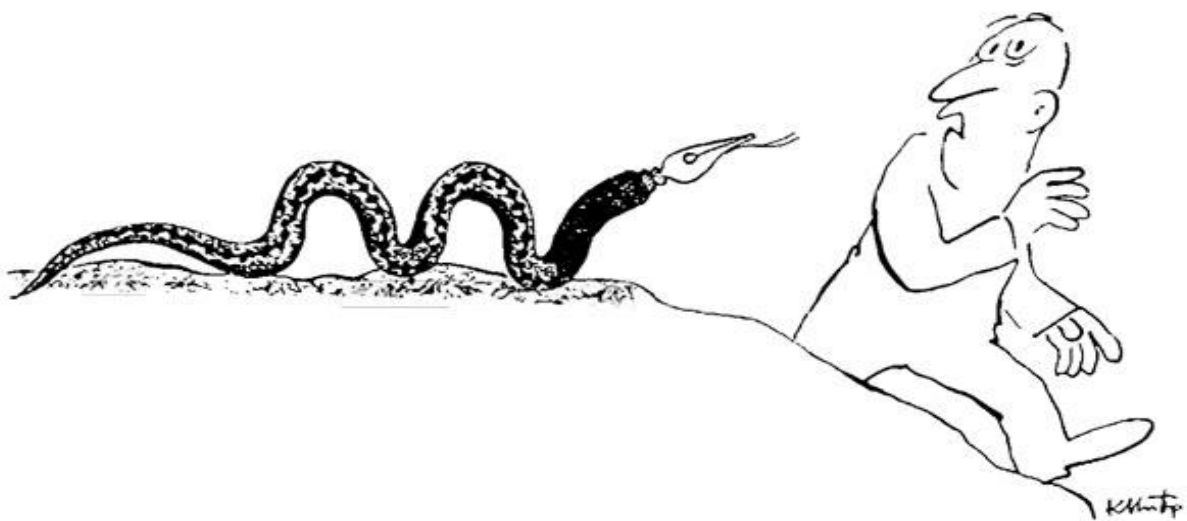
Το μαχαίρι

Όπως αργεί τ' ατσάλι να γίνει κο-
φτερό και χρήσιμο μαχαίρι
έτσι αργούν κ' οι λέξεις ν'
ακονιστούν σε λόγο.

Στο μεταξύ
όσο δουλεύεις στον τροχό
πρόσεχε μην παρασυρθείς
μην ξιππαστείς
απ' τη λαμπρή αλληλουχία των
σπινθήρων.
Σκοπός σου εσένα το μαχαίρι.

Άρης Αλεξάνδρου
«Ποιήματα»

1. Με ποιον τρόπο αναπτύσσει τη σκέψη του ο ποιητής στο α' μέρος του ποιήματος;
2. Ποια συμβουλή δίνει ο ποιητής στον εργάτη του λόγου και ιδιαίτερα στον ποιητή, και γιατί;
3. Να σχολιάσετε τις απόψεις του ποιητή που λανθάνουν πίσω από το μεταφορικό του λόγο λαμβάνοντας υπόψη:
  - α. το κείμενο της Τ. Καραγεωργίου «Η Έκθεση»,
  - β. το κείμενο του Χρ. Τσολάκη «Το χάσμα γέμισε άνθη» από την δ' παράγραφο και εξής.

Η φθορά των λέξεων

Μοίρα των λέξεων είναι να φθείρονται στο στόμα του ανθρώπου. Όχι από την πολλή χρήση, σαν τα παλιά νομίσματα, αλλά από την κακή χρήση, σαν τα όργανα του σώματος (π.χ. το μάτι) ή τις ψυχικές λειτουργίες (π.χ. τη φαντασία). Φθορά εδώ σημαίνει το προστύχεμα, τον ξεπεσμό τους. Να παραμορφώνονται στην προφορά, κάποτε έως το σημείο να μην αναγνωρίζεται ο αρχικός τύπος τους, είναι εύλογο, αφού με τον καιρό πολλά πράγματα μεταβάλλονται και στη φυσιολογική και στην κοινωνική κατάσταση των ανθρώπων πόσες λ.χ. λατινικές λέξεις έχουν γίνει αγνώριστες στη σημερινή γαλλική ή ισπανική γλώσσα. Ακόμα και του νοήματος οι παραλλαγές δεν καταδικάζονται,

όταν μια λέξη μεταφέρεται σε άλλο γεωγραφικό χώρο ή σε άλλο πολιτιστικό κλίμα. Ούτε η πρώτη ούτε η δεύτερη αλλοίωση είναι (ηθική, θα μπορούσα να πω) φθορά. Και στη μια και στην άλλη περίπτωση το σύμβολο μας δεν χάνει τίποτα από την περιωπή του νοήματος του. Είναι αληθινό, σωστό, γνήσιο-σημαίνει αυτό που λέει, τίποτα περισσότερο και τίποτα λιγότερο, δεν κρύβει διαθέσεις πίσω από την επιφάνειά του, ούτε ξεγελάει με τον όγκο του. Το «ρυάκι» είναι ρυάκι και ο «χείμαρρος» χείμαρρος, ο «κλέφτης» κλέφτης και ο «φονιάς» φονιάς, η «γέννα» γέννα και ο «θάνατος» θάνατος κ.ο.κ. Φθορά είναι ένα άλλου είδους πάθημα των λέξεων· το ψεύτισμα και η νοθεία τους που γίνεται όχι από σύμπτωση, αλλά

από δόλο εκείνου που τις χρησιμο-
ποιεί. Τότε οι λέξεις χάνουν –θα
έλεγα– την αρετή τους. Και προκα-
λούν, εξοργίζουν με την ψεύτικη
λάμψη που παίρνουν, με το απατη-
λό φτιασίδιωμά τους. Παύουν να
είναι έντιμες· άλλο «λένε» και άλλο
υπάρχει στο «βάθος» τους. Έχουν
γίνει μάσκες για να κρύψουν ένα
πρόσωπο που δεν συμφέρει να
φανεί τέτοιο που πραγματικά είναι.
Παγίδες που στήνονται για να
«πιάσουν» τον απρόσεχτο ή τον
αφελή, τον απονήρευτο ακροατή
και να τον παραδώσουν –έρμαιο σ'
έναν ανομολόγητο σκοπό. Έτσι λ.χ.
ό,τι είναι εξανδραποδισμός λέγεται
«ησυχία» και «τάξη», ό,τι είναι
συμφέρον λέγεται «φιλία», η βαρβα-
ρότητα ονομάζεται «σθένος» και η
μισαλλοδοξία «πατριωτισμός».

Αξίζει να σημειωθεί ότι όσο ευγε-

νέστερες είναι οι λέξεις, σε τόσο μεγαλύτερο εξευτελισμό μπορούν να πέσουν από την κακή χρήση τους. Οι κοινές, οι «αγοραίες», δεν διατρέχουν αυτό τον κίνδυνο. Το πολύ που μπορούν να πάθουν είναι να γίνουν αστείες. Όσες όμως από την καταγωγή τους έχουν τίτλους ευγενείας υπόκεινται στην έκπτωση, τόσο ευκολώτερα και συνηθέστερα όσο πιο σεβαστό και επιβλητικό είναι το νόημά τους. Σα να ισχύει κ' εδώ ο γενικός κανόνας: πληγώνεται βαρύτερα όποιος γκρεμίζεται από πολύ ψηλά. –Τα παραδείγματα αφθονούν. Όπως και να μεταχειριστείς τις λέξεις: «φαγοπότι» και «νηστεία», «κέρδος» και «ζημιά», «ξεναγός» και «λαθρεπιβάτης», τίποτα δεν παθαίνουν· σημαίνουν αυτό που λένε, και αν τις πάρεις όχι κυριολεκτικά, αλλά μετα-

φορικά, το πολύ θα δώσεις στον ακροατή την ευκαιρία να γελάσει μαζί τους, όχι και να εξανασθεί¹ επειδή αισθάνεται ότι κάτι ανόσιο έχει διαπραχτεί εισβάρος της γλώσσας και της ευπιστίας του. Τούτο το τελευταίο συμβαίνει όταν στο στομα κακής προαίρεσης ανθρώπων «φθείρονται» λέξεις ευγενείς. Θα μπορούσα να ονομάσω εδώ πολλές, πάμπολλες, που πραγματικά έχουν εξευτελιστεί στους χρόνους μας· περιορίζομαι σε δύο που τις έχομε σε τέτοιο βαθμό κακομεταχειριστεί, ώστε έχουν γίνει αξιολύπητες· «συμμαχία» και «δημοκρατία». [...]

...Θα κλείσω το δοκίμιο με μια σύντομη παρατήρηση.

---

¹ εξανίσταμαι: αγανακτώ

Ο άνθρωπος είναι ένα κατ' εξοχήν υποκριτικό ζώο που έχει καλλιεργήσει και εκμεταλλεύεται το ψεύδος όσο κανένα άλλο έμβιο ον απάνω στον πλανήτη μας, επειδή αξιώθηκε να αποκτήσει και να αναπτύξει ένα ανεκτίμητο αγαθό: το λόγο, που είναι για όλα ικανός. Όταν όμως κακομεταχειρίζονται αυτό το θαυμάσιο όργανο, τούτο τον εκδικείται: δίνει τέτοια λάμψη στα ψεύδη του που κανείς πια δεν τα πιστεύει.

**Ε. Π. Παπανούτσος
«Το δίκαιο της πυγμής»**

- 1. Τι εννοεί ο συγγραφέας όταν μιλά για φθορά των λέξεων και πού οφείλεται αυτή;**
- 2. Ποιες λέξεις, κατά την άποψη του συγγραφέα, υπόκεινται στη**

μεγαλύτερη φθορά και γιατί;
Συμφωνείτε μαζί του;
3. Αφού δώσετε τη σημασία των
λέξεων «συμμαχία» και
«δημοκρατία», να αναφέρετε
παραδείγματα, στα οποία να
φαίνεται η φθορά που έχουν
υποστεί οι λέξεις αυτές στις
ημέρες μας.

Τα πάθη της γλώσσας στον πόλεμο

[...] Γίνονταν λοιπόν επαναστάσεις στις πολιτείες, κι αν τυχόν καμιά είχε καθυστερήσει, μαθαίνοντας το τι είχε σταθεί αλλού προηγουότερα, προχωρούσε μακρύτερα στις ακραίες βιαιότητες, και ξάναβαν τα μυαλά των ανθρώπων προσπαθώντας να επινοήσουν κάτι χειρότερο και πιο περίτεχνο, και να επιβάλουν πιο τερατώδικες αντεκδικήσεις. Και νόμισαν πως είχαν το δικαίωμα ν' αλλάξουν και τη συνειθισμένη ανταπόκριση των λέξεων προς τα πράγματα, για να δικαιολογήσουν τις πράξεις τους. Έτσι η αστόχαστη αποκοτιά θεωρήθηκε παλληκαριά γι' αγάπη των συντρόφων, ο δισταγμός από πρόνοια για το μέλλον δειλία που προβάλλει

ενάρετες δικαιολογίες, η γνωστική μετριοπάθεια ως πρόφαση ανανδρίας, και η ικανότητα να βλέπει κανείς όλες τις πλευρές μιας κατάστασης, ανικανότητα να δράσει από καμιά· την απότομη και βίαιη αντίδραση, την πρόσθεσαν στα προτερήματα του ανδρός, και η αποχή από τις ραδιουργίες λογίστηκε φαινομενικά λογική πρόφαση για ν' αποφύγει κανείς τον κίνδυνο. Τον αδιάκοπα έξαλλο κατήγορο τον θεωρούσαν πάντα αξιόπιστο, όποιον όμως του αντιμιλούσε, τον υποψιάζονταν για προδοσία. Κι' αν έκανε κανείς ραδιουργίες και πετύχαινε, τον είχαν για έξυπνο, κι' όποιος υποψιαζόταν και ξεσκέπαζε έγκαιρα τα σχέδια του άλλου ήταν ακόμα πιο καπάτσος. Όποιος όμως προνοούσε ώστε να μη χρειαστούν αυτά καθόλου, έλε-

γαν πως διαλύει το κόμμα κι' αφήνει να τον τρομοκρατήσουν οι αντίπαλοι. Και μ' ένα λόγο, όποιος πρόφταινε να κάνει το κακό πριν από τον άλλον άκουγε παινέματα, καθώς κι' όποιος παρακινούσε στο κακό έναν άλλον που δεν το είχε προτήτερα βάλει στο νου του. Κι' ο συγγενής λογιζόταν πιο ξένος από τον κομματικό σύντροφο, επειδή ο σύντροφος ήταν πιο πρόθυμος να ριχτεί στον κίνδυνο για το κόμμα χωρίς να εξετάσει την αληθινή αιτία της πράξης του. Οι κομματικοί σύντροφοι δε συνδεόταν μεταξύ τους σύμφωνα με τους νόμους που ίσχυαν γι' αμοιβαία ωφέλεια αλλά για να κερδίσουν πλεονεχτήματα στο πείσμα των νόμων και των κοινωνικών ηθών. Και την εμπιστοσύνη μεταξύ τους δεν την επικύρωναν όρκοι προς τους θεούς,

όπως συνηθιζόταν άλλοτε, αλλά ο σκοπός να πατήσουν το νόμο με κοινήν ενέργεια. Τις δίκαιες προτάσεις των αντιπάλων τις δέχονταν μ' επιφύλαξη παρακολουθώντας τις πράξεις τους αν ήταν πιο ισχυροί κι' όχι με γενναιοψυχία. Και κοίταζαν περισσότερο να πάρουν εκδίκηση παρά να φυλαχτούνε για να μην πάθουν πρώτα οι ίδιοι. Κι' αν σε κάποια περίπτωση έδιναν κ' έπαιρναν όρκους να συμφιλιωθούν, οι όρκοι ίσχυαν γιατί τη στιγμή εκείνη δεν ήτανε σε θέση κανένας από τους δυο να κάνει τίποτ' άλλο, επειδή δεν είχαν να περιμένουν ενίσχυση από πουθενά αλλού· μόλις όμως δινόταν η ευκαιρία, εκείνος που πρόφταινε να τολμήσει, αν έβλεπε πουθενά ανοιχτό τον αντίπαλο, του την έφερνε με μεγαλύτερη χαρά επειδή είχε δώσει τα

πιστά¹ παρά αν τον εξημίωνε κατ' ευθεία και φανερά· και λογιζόταν το φέρσιμο τούτο όχι μόνο πιο σίγουρο, αλλά, επειδή είχε υπερισχύσει με πονηριά, έπαιρνε και το χαρακτηριστήρα νίκης σε αγώνα εξυπνάδας. Κ' ευκολώτερα νομίζονταν επιδέξιοι οι πολλοί που κακουργούν, παρά ενάρετοι όσοι δεν ξέρουν απ' αυτά. Και ντρέπονται για τούτο το δεύτερο ενώ καμαρώνουνε για το πρώτο. [...]

**Θουκυδίδου Ιστορία
Βιβλίο Γ, 83,
Μετάφραση: Έλλη Λαμπρίδη**

---

¹ τα πιστά: ένορκες διαβεβαιώσεις

- 1. Το απόσπασμα του Θουκυδίδη αποτελεί μέρος της περίφημης «παθολογίας του πολέμου», με την οποία κλείνει το κεφάλαιο του εμφυλίου πολέμου στην Κέρκυρα. Να εντοπίσετε στο κείμενο μέσα σε ποιο πλαίσιο και για την εξυπηρέτηση ποιων σκοπιμοτήτων οι λέξεις έχουν χάσει την εντιμότητά τους.**
- 2. Να συγκεντρώσετε ενδεικτικά λέξεις από το κείμενο που έχουν χάσει, κατά τον ιστορικό, τη συνηθισμένη ανταπόκριση με τα πράγματα. Ισχύει η διαπίστωση του Ε. Παπανούτσου («Η φθορά των λέξεων») ότι «όσο ευγενέστερες είναι οι λέξεις σε τόσο μεγαλύτερο ευτελισμό μπορούν**

να πέσουν από την κακή χρήση τους»;

3. Ο Θουκυδίδης παρατηρεί «νόμισαν πως είχαν δικαίωμα να αλλάξουν...». Έχουν δικαίωμα οι άνθρωποι να αλλάζουν τη σημασία των λέξεων; Σε ποιες σκέψεις μπορείτε να οδηγηθείτε, αν συμβεί κάτι τέτοιο, για την ηθική στάθμη της κοινωνίας;

Η γλώσσα της εξουσίας

Η γλώσσα είναι παντοδύναμη. Την παντοδυναμία της αυτήν την γνωρίζουν οι εξουσίες, και μάλιστα οι εξουσίες των ολοκληρωτικών καθεστώτων, και την εκμεταλλεύονται προκειμένου να επιβάλουν τη βούλησή τους. Φτάνουμε έτσι στις ολοκληρωτικές γλώσσες (les langages totalitaires), οι οποίες στηρίζονται κυρίως στη βουλευτική λειτουργία της γλώσσας. Μια λειτουργία που προσπαθεί να αλλοιώσει/κάμψει τη βούληση του δέκτη, πράγμα που έχει ως αποτέλεσμα την αλλοτρίωσή του, την ολοσχερή εξάρτησή του και την πλύση του εγκεφάλου του. Την πιο δυνατή γλώσσα σήμερα τη διαθέτει εκείνος που διαθέτει την πιο μεγάλη δύναμη, και την πιο μεγάλη δύναμη τη διαθέτει εκείνος

που ελέγχει και κατευθύνει τον τύπο, το ραδιόφωνο, την τηλεόραση, χωρίς να αγνοώ τον ψίθυρο και τους κάθε είδους προπαγανδιστικούς μηχανισμούς των ολοκληρωτικών καθεστώτων, οι οποίοι (μηχανισμοί) με άκρως μελετημένους τρόπους και με επιστημονική μεθοδικότητα χρωματίζουν και προσφέρουν στην κοινή γνώμη ό,τι κάθε φορά συμφέρει στην εξουσία την οποία υπηρετούν. Η δύναμη αυτής της εξουσιαστικής γλώσσας μεταβάλλει, όπως είπαν, σε αγέλες προδομένων παλιάτσων τα ανθρώπινα πλάσματα. [...]

Η προσέγγιση και η ανάλυση του εξουσιαστικού λόγου (λόγοι πολιτικών, διατάγματα, προκηρύξεις, διαφημίσεις, άρθρα σε εφημερίδες, νομοθεσίες κτλ., καθώς και κάθε λόγος στον οποίο υποκρύπτο-

νται εξουσιαστικές τάσεις) προϋποθέτουν, οπωσδήποτε, την εφαρμογή μεθοδολογίας, με την οποία θα επισημανθεί και θα αποκαλυφθεί, μέσα από τις λέξεις-κλειδιά και την κανονικότητα των βασικών δομών του κειμένου, η λανθάνουσα ή και αναιδώς κραυγάζουσα συχνά εξουσιαστική υποκρισία. Πάντως κάποια από τα γνωρίσματα που βοηθούν στην ανάγνωση και την αποκάλυψη αυτής της γλωσσικής ποικιλίας είναι τα ακόλουθα.

Πρώτα-πρώτα, είναι μια γλώσσα με έντονο στην ουσία, υποκρυπτόμενο, όμως, συχνά από πλευράς μορφοσύνταξης διατακτικό χαρακτήρα. Γίνεται μέσα σε ελλειπτικές και ονοματικές προτάσεις ευρύτατη χρήση ουσιαστικών συνοδευόμενων κατά κανόνα από προσδιορισμούς, οι οποίοι υπογραμμίζουν

αυταπόδεικτες αλήθειες με τρόπο
δογματικό και απόλυτο. Αρκεί να
θυμηθεί κανείς εκείνη την ανεπανά-
ληπτη ρήση του δικτάτορα Γ.
Παπαδόπουλου «Ελλάς Ελλήνων
Χριστιανών» ή άλλες ανάλογες, με
τις οποίες ο πομπός επιβάλλει στο
δέκτη την αναπαραγωγή σεβαστών
αξιών ή θεσμών. Είναι χαρακτηρι-
στικό ότι ο ονοματικός λόγος κυρι-
αρχεί, ενώ περιορίζεται ο ρηματι-
κός λόγος ή κάθε άλλος λόγος
παραστατικός που με την ευκρίνειά
του και την ενέργειά του μπορεί να
οδηγήσει στη δραστική σκέψη. Αλ-
λά και όταν χρησιμοποιείται το
ρήμα, προτιμούνται οι εξακολουθη-
τικοί χρόνοι, οι οποίοι αφανίζουν
τις συγκεκριμένες χρονικές στιγμές
και τονίζουν τη διάρκεια και την
αιωνιότητα.

Προτιμάει, ακόμη, η γλώσσα της εξουσίας λεκτικό συμβολισμό, ο οποίος μέσα από μονοσήμαντο και κατευθυνόμενο μονόλογο, φιλικό συχνά, καλλιεργεί την αοριστία, τη γενικότητα, την ασάφεια, την ταυτολογία, τη μυστικοπάθεια, τον ημικαταληπτό λόγο. Ο τελευταίος πάλι έντεχνα αλλά σταθερά επιδιώκει τη δημιουργία αποστάσεων και χάσματος ανάμεσα στον πομπό (που είναι «σοφός», «παντογνώστης», «παντοδύναμος», «άνθρωπος σπάνιας ποιότητας» κτλ.) και στο δέκτη, ο οποίος πρέπει να αισθάνεται ασήμαντος, κατώτερος και γι' αυτό εξαρτημένος από τον πομπό. Από την πλευρά του περιεχομένου πάλι η γλώσσα της εξουσίας μηδενίζει τη σκέψη και την κριτική και προβάλλει δομικά στοιχεία αντικριτικά, καθώς επιβάλλει με δογμα-

τικότητα και απολυτότητα τα αναμφισβήτητης αξίας μηνύματα του πομπού. Μια τέτοια γλώσσα, βέβαια, δεν μπορεί παρά να είναι: αποσπασμένη και μουσειακή, αφού δεν ερευνά, δεν κρίνει, δε συσχετίζει, δεν διαλέγεται, αλλά συντηρεί και μεταφέρει με μεγαληγορία και βεβαιότητα «αιώνιες και μοναδικές» αξίες και «αλήθειες»· αυταρχική, αφού δεν υπάρχουν περιθώρια διαλόγου και ο δέκτης εντέλλεται να συντονίζεται στα μηνύματα του πομπού· υπερβατική, αφού θραύει ή αγνοεί τις ποικίλες μορφές της καθημερινότητας και με την υπέρβαση της πραγματικότητας και τη γενίκευση (και τη θέωση) του λεκτικού συμβολισμού δοκιμάζει να υποβάλει τα περιεχόμενα των μηνυμάτων της, στεγαζόμενα ερμητικά σε αποδεκτές και μεγάλες αξί-

**ες: οικογένεια, πατρίδα, θρησκεία
κτλ.**

Θα μπορούσαμε, δηλαδή, συνοπτικά να πούμε ότι η γλώσσα της εξουσίας είναι γλώσσα φθοράς και διαφθοράς και όχι γλώσσα επικοινωνίας, αφού διασαλεύεται αυθαίρετα η σχέση συμβόλων και συμβολιζομένων, σημαινόντων και σημαινομένων, καθώς τα σημεία φορτίζονται με τα αντίθετά τους σημασιολογικά φορτία. Είναι γνωστό π.χ. πως σ' ολόκληρο τον κόσμο οι δικτατορίες επιβάλλονται εν ονόματι της σωτηρίας των δημοκρατικών ελευθεριών των λαών. Η στρέβλωση, δηλαδή, και η αυθαιρεσία της διαφθοράς θριαμβεύουν σε βάρος της γλώσσας και του επικοινωνιακού της χαρακτήρα...

**Χρίστος Λ. Τσολάκης
«Από τα γράμματα στη γλώσσα»**

- 1. Ποια είναι τα χαρακτηριστικά γνωρίσματα της γλώσσας της εξουσίας;**
- 2. Από πού αντλεί τη δύναμή της η γλώσσα της εξουσίας και γιατί στηρίζεται στη βουλευτική λειτουργία της γλώσσας;**
- 3. «Η γλώσσα της εξουσίας είναι γλώσσα φθοράς και διαφθοράς και όχι γλώσσα επικοινωνίας». Τι φθείρει και τι διαφθείρει, κατά τη γνώμη σας, η γλώσσα της εξουσίας;**

Για την αποκατάσταση της αλήθειας

Σε καιρούς που η εξαπάτηση απαιτείται και που τα λάθη ευνοούνται, αυτός που σκέφτεται προσπαθεί να διορθώνει όλα αυτά που διαβάζει κι ακούει. Τα ψιθυρίζει στον εαυτό του, και ψιθυρίζοντας τα διορθώνει. Φράση με φράση βάζει τις σωστές λέξεις στη θέση των ψεύτικων. Αυτό το εξασκεί ώσπου να μη μπορεί πια να διαβάσει και ν' ακούσει διαφορετικά.

Προχωράει από φράση σε φράση, έτσι που αργά αλλά ολοκληρωμένα να διορθώνει αυτό που διαβάζει ή ακούει, να το διορθώνει σαν σύνολο. Μ' αυτό τον τρόπο δεν παραλείπει τίποτα. Ταυτόχρονα όμως αντιπαραθέτει τις σωστές φράσεις στις ψεύτικες, χωρίς να νοιάζεται

για το σύνολο. Έτσι καταστρέφει τη συνοχή των ψεύτικων φράσεων, ξέροντας πως η συνοχή αυτή δίνει πολλές φορές στο λόγο την επίφαση της αλήθειας, επίφαση που οφείλεται στο ότι μπορεί κανείς, με θεμέλιο την ψεύτικη φράση, να βγάλει πολλά συμπεράσματα τυπικά σωστά. Η λογική διαδικασία είναι τότε σωστή, τα συμπεράσματα όμως λαθεμένα.

Αυτός που σκέφτεται ενεργεί έτσι όχι μονάχα για να διαπιστώσει πού γίνονται απάτες ή λάθη. Θέλει να δει τον τρόπο που γίνονται λάθη. Όταν διαβάζει: «Ένας ισχυρός λαός δέχεται επιθέσεις λιγότερο εύκολα από έναν αδύναμο», τότε δε χρειάζεται να το διορθώσει αυτό καθώς προσθέτει «αλλά επιτίθεται ο ίδιος πιο εύκολα». Όταν ακούει πως οι πόλεμοι είναι αναγκαίοι,

**προσθέτει, κάτω από ποιες
συνθήκες είναι αναγκαίοι, κι ακόμα:
για ποιον.**

**ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΙΑΤΙΚΟ ΔΙΑΓΓΕΛΜΑ
ΤΟΥ ΑΝΤΙΚΑΤΑΣΤΑΤΗ ΤΟΥ ΦΥΡΕΡ
(ΧΕΣΣ), 1934**

**(Από την εφημερίδα «BASLER
NATIONALZEITUNG» της 26ης
Δεκέμβρη 1934**

Κατά λέξη παράθεση του λόγου

**Με δικαιολογημένη
υπερηφάνεια για το
πνεύμα θυσίας**

**και την ετοιμότητα για
βοήθεια των
γερμανών λαϊκών
συντρόφων
θα μπορούσε κανείς**

Αποκατάσταση της αλήθειας

**Με περηφάνεια για τα φρονή-
ματα εκείνων των ιδιοκτητών
που θυσίασαν κάτι απ' αυτά
που είχαν θυσιάσει για χάρη
τους οι εργαζόμενοι,
και την ετοιμότητά τους να
παρουσιαστούν σαν βοηθοί
μπροστά σε κείνους που
κρατούν μέσα στην εξαθλίωση,
θα μπορούσε κανείς**

**σήμερα να πει:
Αυτά τα Χριστούγεννα
κι αυτό το χειμώνα η
Γερμανία δε θ' αφήσει
κανένα απ' τα παιδιά
της να πεινάσει,
τα ίδια εκείνα παιδιά**

**που τρία μόλις χρόνια
πριν**

οδηγήθηκαν σε

**σήμερα να πει:
Αυτά τα Χριστούγεννα κι αυτό
το χειμώνα οι ιδιοκτήτες της
Γερμανίας δε θ' αφήσουν
κανέναν εργαζόμενο να
ψοφήσει ολότελα απ' την πείνα.
Έτσι συμπεριφέρονται οι
ιδιοκτήτες της Γερμανίας
απέναντι στους ίδιους εκείνους
ανθρώπους,
που τρία μόλις χρόνια πριν,
σπρωγμένοι απ' την ανάγκη
τους
αναγκάστηκαν να κατέβουν σε**

**οχλοκρατικές
διαδηλώσεις κατά του
λαού**

του έθνους,

και της πίστης [...]

**Παίρνουν σήμερα το
χριστουγεννιάτικο
τους δώρο μ'**

**διαδηλώσεις ενάντια σ' εκείνη
τη μερίδα του πληθυσμού που
εκμεταλλεύεται τους
υπόλοιπους,**

**τις φλυαρίες, πως οι άνθρωποι
κάνουν τάχα καλά να υπερα-
σπίζονται κάτι που δεν τους
ανήκει,**

**και τη θρησκεία που ευλογεί τη
χρησιμοποίηση της ιδιοκτησίας
με σκοπό την εκμετάλλευση [...]**

**Παίρνουν σήμερα μ' ευγνωμο-
σύνη το χριστουγεννιάτικο τους
δώρο, που χωρίς αυτό θα**

**ευγνωμοσύνη
από το χέρι εκείνων
που κάποτε τους
έδειχναν σαν
εχθρούς.**

**Δεκάδες χιλιάδες,
εκατομμύρια μάλιστα
γερμανών εργατών
και εργατριών**

**που παλιά
προσέφεραν τη
δυσκολοκερδισμένη
τους δεκάρα για την**

**ψοφούσαν της πείνας,
από το χέρι εκείνων που
κάποτε τους έδειχναν σαν
εχθρούς, γιατί είναι εχθροί.**

**Στην πραγματικότητα πάντως
τη θυσία την έκαναν βασικά οι
φτωχοί. Δεκάδες, χιλιάδες,
εκατομμύρια μάλιστα γερμανών
εργατών και εργατριών,
που παλιά πρόσφεραν τη
δυσκολοκερδισμένη τους
δεκάρα για την ιδέα μιας
παγκόσμιας κοινότητας όλων**

**ιδέα μιας διεθνούς
ταξικής κοινότητας,
την δωρίζουν σήμερα
για ένα δραστήριο,
πάντα έτοιμο για
συμπαράσταση
σοσιαλισμό,
που περικλείει εν**

**των ανθρώπων χωρίς
περιουσιακές και ταξικές
διαφορές,
την δωρίζουν σήμερα, χωρίς να
την κερδίζουν πιο εύκολα,
για μια κατάσταση όπου
πρόκειται αιώνια να υπάρχουν
ολόκληρες μάζες που θα
χρειάζονται βοήθεια και που γι'
αυτές δεν θα υπάρχουν παρά
πενταροδεκάρες,
δυσκολοκερδισμένες από
θύματα εκμετάλλευσης,
που περικλείουν τον πληθυσμό**

έθνος. [...]

**μιας χώρας μονάχα, που
απειλεί όμως όλες τις
υπόλοιπες χώρες. [...]**

**Μπέρτολτ Μπρεχτ
«Πολιτικά κείμενα»
Μετάφραση: Βασίλης Βεργώτης**

1. Γιατί νομίζετε πως είναι αναγκαί-ο να αποκαλύπτει ο άνθρωπος το λόγο της εξουσίας; Με ποιον τρόπο πιστεύετε πως θα γίνει ικανός για κάτι τέτοιο;
2. Να επισημάνετε χαρακτηριστικά γνωρίσματα του λόγου της εξουσίας στο διάγγελμα του αντικαταστάτη του Φύρερ. (Να μελετήσετε πρώτα το κείμενο του Χρ. Τσολάκη «Γλώσσα της εξουσίας»).
3. Ποιο είναι το ύφος και ο στόχος του α' κειμένου και ποιο το ύφος και ο στόχος του β' κειμένου; Ποιες λέξεις του α' κειμένου σχολιάζει και αποκαθιστά ο Μπ. Μπρεχτ, ώστε να αποκαλυφτεί ο λόγος της εξουσίας;

Πριν μπούμε στο ψητό¹

Πολλές φορές, επίσημα ή ανεπίσημα, δέχομαι μερικά παράπονα αναγνωστών μου. «Γιατί μεταχειρίζομαι μια γλώσσα παρακατιανή» – μερικοί τη θεωρούνε ακόμα και χυδαία. Κάθε είδος κομματιού έχει το δικό του ύφος, τον δικό του αέρα και τη δική του γλώσσα. Μ' αυτό θέλω να πω ότι κάθε φορά η γλώσσα ξεκινάει από μια σκοπιμότητα, η σκοπιμότητα όμως αυτή δεν είναι να «εκχυδαϊστή» η πλούσια σε λεξιλόγιο και εκφράσεις ελληνική γλώσσα, αλλά να δημιουργηθή μια ατμόσφαιρα. Συμβαίνει λοιπόν η πρόθεση τούτη να παρεξηγείται

---

¹ Απόσπασμα από το εισαγωγικό κείμενο του Νίκου Τσιφόρου στο βιβλίο του «Τα παιδιά της πιάτσας»

από μερικούς αγκιστρωμένους εις τα θέσφατα, που παραπονούνται ότι τους τα χαλάμε. Έτσι, προκειμένου στα «Παιδιά της πιάτσας» να μεταχειριστώ ακριβώς τη γλώσσα της πιάτσας, παραθέτω σαν προκαταβολική συγνώμη τις δικαιολογίες μου και παρακαλώ να μη θιγή κανένας από αυτήν. Η πραγματική πρόθεση είναι να δοθή η εικόνα στον χρωματισμό που της ταιριάζει και τίποτα παραπάνω. Κι' ακόμα, επειδή η καθαρή γλώσσα της πιάτσας δεν είναι απόλυτα γνωστή σε πολλούς, δίνω εξηγήσεις για το γλωσσάριο που δεν είναι νοητό.

Ο υπόκοσμος γεννήθηκε στις κοινωνίες από τις βρεφικές της ηλικίες. Ο Κάιν υπήρξε κι' όλας ο πρώτος δολοφόνος. Ο Όμηρος έχει έναν υπόκοσμο περίεργο και υπαρκτό. Οι Αιγύπτιοι, οι Κινέζοι, η Γραφή, οι

**Ανατολικοί λαοί, μας δίνουνε πολλές εικόνες από τον υπόκοσμό τους, η εξελιγμένη Αθηναϊκή Δημοκρατία το ίδιο, η Ρώμη τον παραθέτει σε υπερβολή. Μέσα στην ιστορία όλων αυτών των λαών, την «πραγματική ιστορία» κι' όχι την ιστορία της βιτρίνας και της αίγλης, θα βρη τον υπόκοσμο όποιος ξέρει να διαβάση και θέλει να διαβάση.
[...]**

...Ρωτάνε καμμιά φορά γιατί υπάρχει υπόκοσμος. Είναι απλό. Γιατί υπάρχει και κόσμος. Η κοινωνία είναι ένα είδος κλίμακας, και οι Ινδοί ακόμα της δίνουνε τα σκαλοπάτια της, στο ψηλότερο τοποθετούνε το βραχμάνο, στο χαμηλότερο τον παρία.² Και για να υπάρξη

---

² παρίας: απόκληρος, περιθωριακός

**μια κλίμακα ωλοκληρωμένη,
χρειάζονται όλα τα σκαλοπάτια,
αλλιώς δεν θάτανε μια κλίμακα
ωλοκληρωμένη, θάτανε τ' απάνω
σκαλοπάτια αιωρούμενα.**

**Κοντά λοιπόν στους λίγους που
διακρίνονται στην κοινωνία, τους
μεγάλους σοφούς, τους μεγάλους
επιστήμονες, τους μεγάλους στρα-
τιωτικούς, τους μεγάλους καλλιτέ-
χνες, τους πλούσιους και τους
επιχειρηματίες, υπάρχουνε σα
βάση οι μικρότεροι, κοντά σ' αυ-
τούς οι πιο μικροί, κοντά στους πιο
μικρούς οι ακόμα πιο μικροί, μέχρι
που να φτάσουμε στο τελικό ξέφτι-
σμα, που αποτελεί αναγκαστικά τον
υπόκοσμο και την αρχική αφετηρία
της κοινωνικής υπόστασης. Το κοι-
νό μέτρο είναι η ύπαρξη μέσα σε
μια «μη διάκριση». Όποιος το
ξεπερνάει, ανεβαίνει ένα, δύο, όλα**

τα σκαλοπάτια και ξεχωρίζει από τους άλλους. Έτσι έχουμε τα λίγα ξεχωριστά μέλη, τα λιγώτερο ξεχωριστά, τα ακόμη λιγώτερο και μ' αυτή την κλιμάκωση φτάνουμε σε κείνους που δεν είναι πια ούτε «ασήμαντοι νομοταγείς πολίτες», αλλά πάρα κάτω κι' από την «ανεκτήν ύπαρξη». Στον υπόκοσμο.

Κάθε άνθρωπος ζη, ενεργεί και κινείται ανάλογα με την διανοητική του σφαίρα. Σ' αυτό συντελεί ο χαρακτήρας, τα ψυχικά του συστατικά, τα πνευματικά του συστατικά, ο κύκλος που τον ανέθρεψε, η δουλειά που τον κινεί στην αυτοσυντήρηση, ένα σωρό συντελεστές που ανάμεσά τους πρωταρχικό ρόλο παίζουν οι δυναμικότητες των ενστίκτων του. Έτσι μπορούμε να συναντήσουμε ακόμα κι' ένα διακεκριμένο μέλος της κοινωνίας, που

υποχωρεί στις ενστικτώδεις φωνές και φτάνει ακόμα και σε σημείο να καλλιεργήσει ανεξήγητες ή κατάπτυστες διαστροφές. Όταν λοιπόν άνθρωποι με εφόδια, με πνευματικότητα, με προσόντα, με απέραντο πνευματικό κόσμο, φτάνουν σε καταπτώσεις –ωρισμένες στιγμές– γιατί να μην πέσουνε σε κατάπτωση εκείνοι που δεν έχουν αυτά τα προσόντα;

Με τούτο δεν θέλω να δικαιολογήσω τις υποκοσμικές ενέργειες. Όχι, θέλω μόνο να βασίσω την ύπαρξη του υπόκοσμου, σαν οργανικού στοιχείου μιας αστικής κοινωνίας. [...]

Για να ξαναγυρίσουμε στη γλώσσα. Πώς δημιουργείται μια γλώσσα; Η επιστήμη που ερευνά την υπόθεση, μας καθορίζει ότι τα στοιχεία της πρώτης ανθρώπινης

γλώσσας είναι τα σύμφωνα, που ξεκινάνε λίγο παραπάνω από το στομάχι και μεταδίδονται στις ηχητικές χορδές. Η πρώτη φωνή σε σύμφωνα που έβγαλε ο άνθρωπος ήταν η φωνή που ειδοποιούσε τον διπλανό του να προφυλαχτεί από κάποιον εξωτερικό κίνδυνο. Από την αυτοσυντήρηση λοιπόν ξεκινάει η δημιουργία μιας γλώσσας και σιγά – σιγά αποκτάει τις λέξεις της, που οφείλονται κι' αυτές στην αυτοσυντήρηση. Την εξεύρεση τροφής, την εξεύρεση νερού, όλ' αυτά που βασίζονται στα σύμφωνα – πάρτε τη λέξη ύδωρ, δ – ρ, βάσσερ, β – ρ, – κύλημα του νερού, σανσκριτικές ρίζες των Ελλήνων και των Γερμανών, των Ινδογερμανικών δηλαδή φυλών, που έχουν κοινή καταγωγή κι' αφετηρία τον Ινδό ποταμό, απ' όπου ξεκίνησαν σαν Άριοι να ξεχυ-

θούν στην Ευρώπη. Σιγά-σιγά, κάθε γλώσσα, ανάλογα με τις κοινωνικές ανάγκες, με την λαρυγγόφωνη τοποθέτηση, με το κλίμα και τις εξωτερικές συνθήκες, εξελίσσεται και αποκτά τις λέξεις της. Ό,τι υπάρχει κοστολογείται σε λέξη, ό,τι δεν υπάρχει είναι άγνωστο, οι λέξεις που ανταποκρίνονται στην πανανθρώπινη δράση υπάρχουν σ' όλες τις γλώσσες, αντίθετα όσες έχουνε τοπική τοποθέτηση δεν υπάρχουν στα λεξιλόγια των χωρών που δεν συναντούν το αντίστοιχο αντικείμενο ή την αντίστοιχη ενέργεια. Παράδειγμα: Όλος ο κόσμος πίνει, το ποτό λοιπόν υπάρχει σ' όλες τις γλώσσες, αντίθετα η σκωτσέζικη φούστα, το κιλτ, είναι γνωστό σαν κιλτ σ' όλες τις γλώσσες και δεν υπάρχει μετάφραση για τη δική μας τη φουστάνελα. Και μ' όλες τις

προσπάθειες να εθνικοποιήσουμε μερικές λέξεις, δεν τα καταφέρνουμε. Το ραντάρ είναι ραντάρ σ' όλες τις γλώσσες, το τηλέφωνο, τηλέφωνο, ο Χίτλερ που θέλησε να το κάνει «φερνσπρέχερ», θ' απογοητευόταν σήμερα να άκουγε τους Γερμανούς που το ξαναλένε «τελεφών».

Ο υπόκοσμος είναι φυσικό ν' ακολουθήση τον πανανθρώπινο νόμο. Δημιουργεί λοιπόν κι' αυτός τη γλώσσα του σύμφωνα με τις ανάγκες του. Κι' επειδή ζη κάτω από μια συνεχή καταδίωξη, αφού παραβαίνει τα κοινωνικά δεδομένα, την έννομη τάξη, τους κανόνες της αρμονικής συμβιώσεως, έχει ανάγκη να φυλάγεται, να συνεννοήται και να δρα μέσα σε μια γλώσσα δική του. Έτσι, κάθε υπόκοσμος πάνω στη γη έχει ένα είδος δικής

του γλώσσας, που υπάρχει ακριβώς για να προστατεύη και να συντηρήση την ύπαρξή του. Η περιφημη Γαλλική αργκό, η Αμερικανική σλανγκ, ή οποιαδήποτε παράλληλη γλώσσα σε κάθε έθνος αποτελεί ζωτικό στοιχείο του υποκόσμου που υπάρχει. [...]

Όλοι οι άνθρωποι μιλούν μια γλώσσα ανάλογα με τον κύκλο μέσα στον οποίο κινούνται. Ο Εγγλέζος υπηρέτης ενός λόρδου, τον ειδοποιεί σε τρίτο πρόσωπο ότι «το μπρέκφαστ του κυρίου είναι έτοιμο», ο δημοκρατικός Αμερικανός στρατιώτης λέει στον αξιωματικό του «γίες σερ», ο αβρός διπλωμάτης φιλεί με κομψές εκφράσεις το χέρι μιας ντάμας, ο καπετάνιος του ιστιοφόρου τα λέει κομμάτι ναυτικά «όρτσα τον πλωριό», ο κοινός άνθρωπος σταράτα, ο πολιτευό-

μενος μιλεί στους ψηφοφόρους του μια ακαταλαβίστικη καθαρευουσιάνικη που την εκτιμούν ακόμα κι' αν δεν την καταλαβαίνουν απόλυτα, ο δάσκαλος δεν κάνει σολοικισμούς κι' άκουσα έναν βιομήχανο, που σήμερα βρίσκεται με λεπτά, να λέη ότι το επάγγελμά του είναι πολύ «προσωπιδοφόρο». Δεν ήταν η λέξη του γιατί πολλές φορές οι λέξεις του ενός σκαλοπατιού πηδάνε στο άλλο και χάνουν την έννοιά τους. Κοσμικές δεσποινίδες λένε πολλές φορές «σπάσαμε πλάκα», έκφραση που ξεκίνησε από ένα μάγκα που πάνω στο γλέντι του και στο μεθύσι του έσπασε όλες τις πλάκες του γραμμοφώνου που τον διασκέδαζε και μεταφυτεύτηκε στο Πανελλήνιο περιβόλι και δεν έχουνε απόλυτη επίγνωση του τι λένε, από τη άλλη μεριά όμως λένε για την

υδροσύριγγα που πίνουνε το χασίς «λουλάς», λέξη αχαρακτήριστη σε κείνους που την μεταχειρίζονται και που την ξέρουν με τη λέξη «ναργιλές» –υπάρχουν άλλες πενήντα παράλληλες– αφού λουλάς είναι το επάνω μέρος, η εστία, εκεί που μπαίνει ο καπνός με το χασίς και δεν αποτελεί παρά μόνο ένα εξάρτημα του ναργιλέ.

Η δική μας γλώσσα της πιάτσας, του υποκόσμου, ακολούθησε λοιπόν το γενικό νόμο. Να δημιουργή τις λέξεις της από τις ανάγκες της ή από τα χαρακτηριστικά γεγονότα και πράγματα. Κάποτε ένας μάγκας χρειάστηκε ένα παλτό να περάσει τον χειμώνα του. Κατάφερε να βρη μια χλαίνη που την έκλεψε ένας φαντάρος της κλίκας του και που τον λέγανε Επαμεινώντα. Ο μάγκας έβαψε τη χλαίνη μπλε για

να μην γνωρίζεται, την κόντηνε, γιατί το κοντό παλτό ήταν τότε μόδα στον κόσμο του και μια και του την έδωσε ένας Επαμεινώντας, την βάφτισε «Επαμεινώντα». Η λέξη έμεινε και από τότε το παλτό λέγεται «Επαμεινώντας».

Άλλο: Το τάλληρο λέγεται «κούτσουρο». Το εκατοστάρικο «παππούς». Ο παππούς είναι ένα νόμισμα αξιοσέβαστο, μεγάλο και κατά συνέπειαν σαν παππούς εμπνέει τον σεβασμό. Το κούτσουρο γιατί είναι μια μονάδα, ένας αριθμός, μια αφητηρία. Αντιπροσωπεύει «ένα» πακέτο τσιγάρα, «ένα» λιτό γεύμα κτλ. Μόνο του λοιπόν δεν είναι παρά «ένα ασήμαντο». Ένα κούτσουρο.

Ανάλογα με τα παραπάνω παραδείγματα δημιουργείται η γλώσσα του υπόκοσμου. Κάθε λέξη

βέβαια έχει την αφετηρία της, το δικαιολογητικό της, ακόμα και την ιστορία της. Και μ' αυτή τη γλώσσα ζη και κινείται ο κόσμος αυτός.

**Νίκος Τσιφόρος
«Τα παιδιά της πιάτσας»**

- 1. Πώς εξηγεί ο συγγραφέας την ύπαρξη υποκόσμου σ' όλες τις κοινωνίες και πώς αιτιολογεί τη δημιουργία δικής του γλώσσας; Με ποια επιχειρήματα στηρίζει την άποψή του ότι η γλώσσα αυτή αποτελεί ιδιαίτερη κοινωνική γλωσσική ποικιλία;**
- 2. Ποιοι ειδικότεροι λόγοι οδήγησαν τον υπόκοσμο στη δημιουργία διαφορετικού λεξιλογίου; Συζητήστε τα παραδείγματα, με τα οποία τεκμηριώνει αυτούς**

**τους λόγους ο συγγραφέας και,
αν μπορείτε, αναφέρετε και άλλα
δικά σας.**

Κονόμι Συνταγματικό

Το πούρο, γιατί τόπανε πούρο; Κι' αφού να πούμε το σωστό του τ' όνομα είναι «τσιγκάρ» ή «σιγαρίλος» άμα είναι μικρό, τζουράκι στενό κι αχαμνό και δυσκοίλιο; Το ρωτάνε λοιπόν τα μαγκάκια στον αρχιμάγκα τον κυρ Σταμάτη και παίρνουνε την απόκριση.

– Το οποίοιόν μόρτες μια βολά κι' έναν καιρό ήτουνα ο Δηλιγιάννης κι' ο Τρικούπης, καλά παιδάκια και εκλογικά. Το οποίοιόν για να καλοπιάσουνε τον ψήφο που μπουκάρηζε να τους πετάξη μια καλημέρα, είχανε κουβαλήσει εξ του εξωτερικού κουτιά με πουράκια. Το οποίοιόν δεν το ήξερες το πουράκι και σε θάμπωνε. Πώς; Το οποίοιόν πάνω στις κούτες έγγραφε «πούρο» που θα πει στην εξήγηση «αγνό»,

καπνός να πούμε αχαρμάνιαστος. Το οποίοον κάποιος γνωρίζων ανάγνωσιν και γραφήν τόκοψε και είπε πούρο ρε μάγκες. Το οποίοον απόμεινε στη γλώσσα του πούρο. Σακκουλευτήκατε;¹

Και βεβαίως σακκουλευτήκανε οι μάγκες διότι ο κυρ Σταμάτης είναι παλιά ιστορία και κυκλοφορεί από τον καιρό που τ' αλόγατα τραβάγα-νε τα τράμια στην οδός Σταδίου. Καλή εποχή αδερφέ μου, είχε να πούμε πέσει ο μακαρίτης ο Μπαϊραχτάρης και τη ρήμαζε τη μαγκιά, έρριξε καρπαζά στους βαριούς με την ψυχάρα του και τους αλώνισε τους κούτσαβους,² αλλά

---

¹ σακκουλεύομαι: υποψιάζομαι, κατανοώ

² κούτσαβος: ψευτοπαλικαράς

όσο να πης μείνανε κάτι θερινά
υπόλοιπα με το θάνατο του και δε
χάθηκε η σπορά. Τζαφέρης, Βγέκα,
Περίαντρος, όλα καλά παιδάκια,
που κρατάγανε ακόμα το παλιό το
παλληκαρίστικο. Μπαίνανε σε
καφενέ με μάγκες στην Ομόνοια,
κουσουμάρανε³ την μπιστόλα και
παραγγέλνανε «ν' αδειάση το κατά-
στημα καθ' όσο γουστάρω να πιω
έναν καφέ με την ησυχία μου και
μονάχος μου, και κάντον μου με
φούσκες περικαλώ». Κι άμα άδεια-
ζες καφενέ ρε μάγκες στην Ομόνοι-
α, γινόσουνα αμέσως αρχιπαλλη-
καράς και καλός και σε ζυγιάζανε
πια στη μεγάλη ζυγαριά, διότι είχε
και στρίτζους⁴ που δε βγαίνανε και

---

³ κουσουμάρω: ζυγίζω με το μάτι

⁴ στρίτζος: ζόρικός, ανάποδος

τότες πάγαινες για φόνο Παλιά
Στρατώνα ή πάγαινες και σε θάβανε
«ηρωικά» σ' έτρωγε να πούμε ο
άλλος και καθάριζες από τους
λεκέδες της παρούσης κοινωνίας
της αχάριστης και της μπαγάσικης.
[...]

Θα μου πης ήτανε κι' οι χωρο-
φύλακες. Μηδέν ανάμιξη. Διότι η
μπασκίνα, άσπρη γκέττα, μπλε
παντελόκι και ρίγα κόκκινη και
ξίφος στη μέση, δεν είχε δουλειά με
το τάράφι,⁵ εξόν πια κι' αν γινότανε
κανάς σαματάς της κακομοίρας και
δε μπορούσε να κάνη αλλιώς.
Καθόσον όπισθεν από τον χωρο-
φύλακα, στέκεται να πούμε ο
πολιτευτής. «Άστε τον κόσμο να
κυκλοφορήση!». Διατί; Διότι...

---

⁵ τάράφι: κύκλος

Ποιος κάνει τις εκλογές περικαλώ; Και ποιος φωνάζει υπέρ το κορδόνι και υπέρ την άγκυρα; Ο νοικοκύρης φωνάζει: Πριτς! Ο νοικοκύρης θα πάρει το βιβλιάριο του και θα πάει να ψηφίση σαν κορόιδο που είναι στο τμήμα του. Αλλά τον σαματά και την διαδήλωση και τον καυγά και την φασαρία ποιος θα την κάνει; Εμείς οι «καλοί». Εμείς θα σταθούμε μπροστά, εμείς θα φωνάξουμε, εμείς θα ξηλώσουμε τις σανίδες, εμείς θα ρίξουμε πέντε μπιστολιές στον αέρα να κωλώση ο αντίπαλος. Κι' εμείς θα μαζέψουμε τα μαγκάκια με το καλό και με τ' άγριο. «Πιάσε τάλλαρα δυο και ψηφίζεις εκεί που σου λέμε». Ή το αλλιώτικο. «Έτσι και δεν ψήφισες τον δικό μου απόθανες από την Ομόνοια».

Και τ' άλλα; Οι πεθαμένοι που ξαναζωντανεύουνε στους εκλογικούς καταλόγους; Και που τους κουβαλάς με τ' αμάξι από τμήμα σε τμήμα να ψηφίσουνε στ' όνομα του πεθαμένου και ν' αυγατίζη η κάλπη; Και κάτι φτιάξεις και κάτι πονηρά και κάτι κοροϊδίστικα, ποιος τα σοφίζότανε και ποιος τα εφάρμοζε; Το λοιπόν, ποιος τον έβγαζε τον πολιτευτή τότες; Ο αγαθός τον έβγαζε; Μένα μου λες;

Μεγάλη υπόθεση η εκλογή αδερφάκια και κονόμι στην πένα. Τι έχει ο πολίτης; Το συνταγματικό του δικαίωμα να ψηφίση, ίσος ενώπιον του νόμου. Μάλιστα! Και πότε θα φάμε εμείς άμα δεν εμπορευτούμε το συνταγματικό το δικαίωμα; Ανοίγανε οι κασόπορτες και ξυχνόντησαν οι Γεώργιοι Σταύροι. Φάτε μάγκες με την ψυχή σας. Κοσπε-

ντάρικα, πενηντάρικα, κατοστά-
ρικά, πεντακοσάρικα βροχή. Έτσι
κι' ήσανε δυνατός κι' είχες του
ανθρώπους σου στο μαχαλά, κονό-
μαγες για χρόνια τρία. Σε φωνάζανε
να κάνης και κουμάντο.
– Κυρ Σταμάτη! [...]

Νίκος Τσιφόρος
«Τα παιδιά της πιάτσας»

1. Να εντοπίσετε στο κείμενο: α) λέξεις της γλώσσας του υποκόσμου που σας είναι εντελώς άγνωστες, β) λέξεις της κοινής νεοελληνικής που στο κείμενο έχουν ειδική σημασία και φόρτιση, γ) λέξεις του υποκόσμου που πέρασαν στην κοινή νεοελληνική.

- 2. Ποιες αναφορές μέσα στο κείμενο παραπέμπουν σε χαρακτηριστικά μιας «μάγκικης» συμπεριφοράς;**
- 3. Να εντοπίσετε στο κείμενο και να σχολιάσετε τις σχέσεις που φαίνεται να συνδέουν τον κόσμο της εξουσίας με τον υπόκοσμο.**

Το καλοκαίρι των γλωσσών

Λάλο το καλοκαίρι, θορυβώδες σκηνοθετεί τον υπαίθριο, τον ανοιχτό πολιτισμό του κι αυτό εξακολουθεί να αποτελεί ένα σπουδαίο δώρο ακόμη και αν η παράσταση εμφανίζεται κάθε χρόνο βαθύτερα φθαρμένη από τη λογική και την αισθητική της βιαστικής απομίμησης. Θορυβώδες και πολύγλωσσο, συν τοις άλλοις επειδή θυμάται ο καθένας μας μια γλώσσα άλλη από

τη χειμερινή, η οποία μέσα στην καταπόνησή της αρνείται την ευχαρίστηση που μπορεί να προσφέρει το αναίτιο και άσκοπο κουβεντολόι, όπου ο στόχος δεν είναι να πείσεις καλά και σώνει ούτε να ευφρανθείς ακούγοντας τη φωνή σου, αλλά να μοιραστείς το χρόνο και τις λίγες σκέψεις σου για ό,τι πρόσφορο, πολιτικό, αθλητικό, καλλιτεχνικό. Κι ύστερα, στην αμμουδιά, σε κυκλώνουν σύμφωνα και φωνήεντα αλλότρια, λέξεις ξένες, φωνές που, κι αν ακόμη δεν κατέχεις το λεξιλόγιό τους, σου αποκαλύπτονται μέσα από τον τόνο τους. Οι φυλές της παραλίας μοιράζονται ανάλογα και με τη χρήση που επιφυλάσσουν στη γλώσσα τους: οι φωνακλάδες, οι φλύαροι ή και επιθετικά κοινωνικοί, οι σιωπώντες και αποσυρμένοι στην καυστική μονοτονία της ηλιο-

θεραπείας, οι σιγανομίλητοι. Τα ντεσιμπέλ ανεβαίνουν μαζί με το ποσοστό μεσογειακής αρμύρας που έχει καθένας στο αίμα του.

Άλλες βέβαια οι γλώσσες που ακούει κανείς στα νησιά της παραθεριστικής αίγλης, σίγουρες αυτές και ζωηρές, κι άλλες εκείνες που επισκέπτονται την ακοή του αν τύχει και βρεθεί σε καμιά από τις «ταπεινές», τις βατές παραλίες της Αττικής. Στη Λούτσα, στο Σχοινιά, στο Καβούρι, παντού όπου μπορείς να πας και με τη δημόσια συγκοινωνία ή μ' ένα παπάκι, δεν θ' ακούσεις, παρά σπανιότατα, γερμανικά, ιταλικά, αγγλικά, γαλλικά ή γιαπωνέζικα, τις γλώσσες δηλαδή που κυριαρχούν στις Κυκλάδες, στην Κρήτη, στα Ιόνια, στα Δωδεκάνησα. Στη λαϊκή Αττική, ακούς –όλο και πιο συχνά τα τελευταία χρόνια–

πολωνικά, ρώσικα, αλβανικά, φιλιππινέζικα, ρουμάνικα, βουλγάρικα· όσα δεν μπορεί να τα αναγνωρίσει και να ταυτίσει η μετρημένη γλωσσομάθειά σου, τα συγκαταλέγεις γενικώς στα ανατολικοευρωπαϊκά, συμπεραίνοντας, με βάση και τα τηλεοπτικά σου ακούσματα, ότι πρόκειται για γλώσσες που δεν ανήκουν στις «ισχυρές», τις τουριστικά και όχι μόνο ισχυρές.

Δεν είναι βέβαια τουρίστες όσοι μιλούν τις γλώσσες αυτές. Δεν έχουν φτάσει ως εδώ για να απολαύσουν τη μηνιαία ξεκούραση τους και να γευτούν την καλοσύνη του τόπου, που αντέχει ερήμην μας, ή καλύτερα εις πείσμα των κατακτητικών και «αναπτυξιακών» ορέξεών μας. Είναι άνθρωποι που δουλεύουν στα μέρη μας, άλλοι νόμιμα κι άλλοι λαθραία, και οι οποίοι αντι-

λαμβάνονται την έννοια «διακοπές» όπως ακριβώς και οι πατεράδες κι οι μανάδες μας είκοσι ή τριάντα χρόνια πριν, εσωτερικοί μετανάστες εκείνοι: ένα μπάνιο το Σαββατοκύριακο σε κοντινή παραλία, μια ανάσα σχεδόν κλεμμένη από την ανάγκη, μια διαφυγή απολύτως απαραίτητη μέσα στην ασημαντότητά της. [...] Οι ξένοι, λοιπόν, αυτοί οι μη τουρίστες ξένοι, ελάχιστα ακούγονται, σαν να κρύβονται μέσα στη γλώσσα τους, σαν να μη θέλουν να φανεί η καταγωγή τους (προπάντων αν συναριθμείται σ' εκείνες που ξέρουν ότι τις θεωρούμε «κακές» και «καταραμένες» εμείς οι εγκατεστημένοι). Και τα παιδιά τους ακόμη –που σίγουρα κάτι στενάχωρο και προσβλητικό θα έχουν ακούσει στο δρόμο ή στα δελτία ειδήσεων της τηλεόρασης–,

έχουν συνηθίσει να αυτοδεσμεύονται, και μόνον όταν μιλούν ελληνικά θριαμβεύει ηχηρότατη η ηλικία τους. Ετούτα τα παιδιά, που έχουν ήδη γευτεί τους γλυκούς και ξινούς καρπούς της ημετέρας παιδείσεως, μιλούν ήδη μίαν αρκετά ή και εντελώς λειασμένη και ακόμπιαστη ελληνική, χωρίς να χρειαστούν φροντιστήριο άλλο από το σχολικό και κοινωνικό περιβάλλον, ένα κοινωνικό περιβάλλον που για τα περισσότερα (όπως άλλωστε και για τα μισά Ελληνόπουλα) ταυτίζεται με το τηλεοπτικό· στο σπίτι των μεταναστών, όσο γνωρίζω, η τηλεόραση δεν κλείνει ποτέ, ίσα ν' ακούγονται οι λέξεις, να γίνονται συνήθεια του αυτιού πρώτα, κι ύστερα συνήθεια της γλώσσας.

Είναι ένα αποτέλεσμα των τελευταίων χρόνων ετούτο, σπου-

δαίο ακριβώς επειδή δεν είναι στατιστικώς προσδιορίσιμο και επειδή δεν ενδιαφέρει τους λογικά σκεπτόμενους και αναλόγως αισθανόμενους. Ένα επικοινωνιακό, πολιτισμικό αποτέλεσμα: Η ελληνική γλώσσα, που τα ευρωπαϊκά ενδιαφέροντα την κατατάσσουν στις «ασθενείς», τείνει να γίνει η κοινή των Βαλκανίων, όπως ήταν μεσογειακή κοινή αιώνες πριν, με άλλους βέβαια όρους· και το όφελος είναι σπουδαίο, ακόμη κι αν δεν εμφανιστούν, όπως στα ελληνιστικά χρόνια, ξένοι που θα επιλέξουν την ελληνική ως γλώσσα του λογοτεχνικού τους στοχασμού, όπως ο Σύρος Λουκιανός ή ο Παλαιστίνιος Φιλόδημος. Υποβοηθημένη από την ανάγκη των ανθρώπων, η ελληνική έχει ανοίξει τις δικές της διόδους στις γραμμές των

βαλκανικών συνόρων, υφαίνοντας δεσμούς και σχέσεις και υπηρετώντας αισθήματα και σκέψεις. Αν η πολιτεία μας δεν είχε τη συνήθεια να βαυκαλίζεται πως «η βαριά βιομηχανία μας είναι ο πολιτισμός», άρα όλα τα υπόλοιπα οφείλει να τα αναλάβει η μοίρα, ίσως θα έμπαινε στον κόπο να σκεφτεί ότι υποχρεούται να διευκολύνει την ελληνομάθεια, με την εκπόνηση και έναντι συμβολικού αντιτίμου παροχή λεξικών. Αλλά φαίνεται πως αυτά είναι πράγματα μικρά κι ανεπιθύμητα, κι όχι τρανά «οράματα» που και θόρυβο προκαλούν, και φήμη παρέχουν, και εξουσία και χρήμα μοιράζουν.

**Παντελής Μπουκάλας
Από τον ημερήσιο Τύπο**

- 1. Να διακρίνετε τις «φυλές της παραλίας», στις οποίες αναφέρεται ο αρθρογράφος, ανάλογα με: α) τη χρήση που επιφύλασσουν στη γλώσσα τους, β) τη γλώσσα που μιλούν σε σχέση με τον τόπο της καλοκαιρινής τους απόδρασης, γ) τη γενικότερη συμπεριφορά τους σε σχέση με τη γλώσσα που μιλούν.**
- 2. «Οι μη τουρίστες ξένοι». Ποιοι είναι αυτοί; Ποιοι παράγοντες διαμορφώνουν στην παραλία τη γλωσσική αλλά και τη γενικότερη συμπεριφορά τους;**
- 3. Να σχολιάσετε την άποψη του αρθρογράφου για τη θέση της ελληνικής γλώσσας στα Βαλκάνια σήμερα. Ποιες είναι οι ευθύνες της πολιτείας σχετικά με το θέμα αυτό;**

Ένδοξες φυλές που βυθίζονται στη «σιωπή»

**Σχεδόν 500 χρόνια μετά την
απαρχή των μεγάλων γεωγραφι-
κών και ιστορικών ανακαλύψεων,
οι γλωσσολόγοι υποστηρίζουν πως
περίπου 5.000 διάλεκτοι εξαφανί-
στηκαν κατά τη διάρκεια του 20ου
αιώνα. Η αιτία που εμπόδισε τους
ανθρώπους να συνεχίσουν να εκ-
φράζονται στη γλώσσα των προγό-
νων τους δεν είναι άλλη από τον
αποικισμό.**

**Έχει αποδειχθεί επιστημονικά
ότι ο άνθρωπος μπορεί να παράγει
150 διαφορετικούς ήχους. Στα
αγγλικά, που είναι η πιο διαδεδομέ-
νη γλώσσα, περιλαμβάνονται περί-
που 55 από αυτούς τους ήχους, στα
Νορβηγικά 75, ενώ στη γλώσσα της
φυλής των Βουσμάνων, που ζουν**

στην έρημο Καλαχάρι, περιλαμβάνονται περισσότεροι από 145 ήχοι.

Επεκτατισμός

Αυτό καθιστά την εν λόγω διάλεκτο μία από τις πιο πλούσιες που υπάρχουν. Ωστόσο η συγκεκριμένη αλλά και άλλες διάλεκτοι κινδύνεψαν με εξαφάνιση και κάποιες από αυτές εξαφανίστηκαν, εξαιτίας του επεκτατισμού κάποιων λαών και της δίψας για χρήμα.

Αξιοσημείωτο είναι το γεγονός ότι μόνο στην Αμερική υπολογίζεται πως περίπου 1.000 διάλεκτοι κινδύνεψαν με εξαφάνιση ή εξαφανίστηκαν τα τελευταία 30 χρόνια.

Όταν σταματήσει κανείς να σκέφτεται και να αντιλαμβάνεται τον κόσμο στην προγονική του γλώσσα, τότε αυτό, σύμφωνα με τους ειδικούς, συνεπάγεται την

απώλεια σημαντικών ικανοτήτων του εγκεφάλου, οι οποίες δύσκολα θα αντικατασταθούν. Αποτελεί, επίσης, και πηγή ψυχικού πόνου και κοινωνικού αποπροσανατολισμού για εκατοντάδες χιλιάδες ανθρώπους που παλεύουν να αποκτήσουν μια νέα ταυτότητα χωρίς να έχουν τις λέξεις να εκφράσουν αυτή την αγωνία.

Ζωντανό παράδειγμα αποτελεί η φυλή των Κομάνι. Τα 500 χρόνια κατοχής από αποίκους, οι οποίοι ήρθαν αρχικά από τα βάθη της Αφρικής και στη συνέχεια από την Ευρώπη, επέβαλαν στους Κομάνι τη σιωπή. Ένας πλούτος λέξεων για το νερό, τα φυτά, τα ζώα και τα πνεύματα εξαλείφθηκε. Σήμερα, η κατακερματισμένη φυλή προσπαθεί να ξαναγεννηθεί από τις στάχτες της, καθώς επιδιώκει να επανακτή-

σει τη γλώσσα, αλλά και τη γη της. Χαρακτηριστικά, ένας από τους εναπομείναντες της φυλής δηλώνει πως «κάθομαι εδώ, χωρίς τη γλώσσα των γονιών μου. Είμαι ανίσχυρος... Μερικές φορές αισθάνομαι ότι εξαφανίζομαι. Αυτό μου προκαλεί λύπη».

Υπήρξαν πάντως και άλλες φυλές που κυνηγήθηκαν ανελέητα. Στη Νότια Αφρική οι Ολλανδοί εισβολείς χαρακτήρισαν την γλώσσα των Κάι «άναρθρες κραυγές πιθήκων».

Το κυνήγι της εθνικής καθαρότητας υπήρξε ανάμεσα στις μάστιγες του αιώνα μας. Ξέσπασαν πόλεμοι ενάντια σε φυλές. Αγρότες εναντίον κυνηγών και αποικιοκράτες εναντίον πολιτισμών υπήρξαν τα βασικά ιστορικά γεγονότα για πολλές δεκαετίες. Αυτού του είδους η γενοκτονία ήταν η βασική εμπει-

ρία όσων ζούσαν σε αγροτικές περιοχές, στις οποίες εισέβαλαν οι αποικιοκράτες. Χρησιμοποιώντας σίδερο, άλογα, μικρόβια, όπλα, εισέβαλαν στις περιοχές των κατοίκων του Νέου Κόσμου. Ασχέτως αν ήταν «νέος» μόνο για εκείνους...

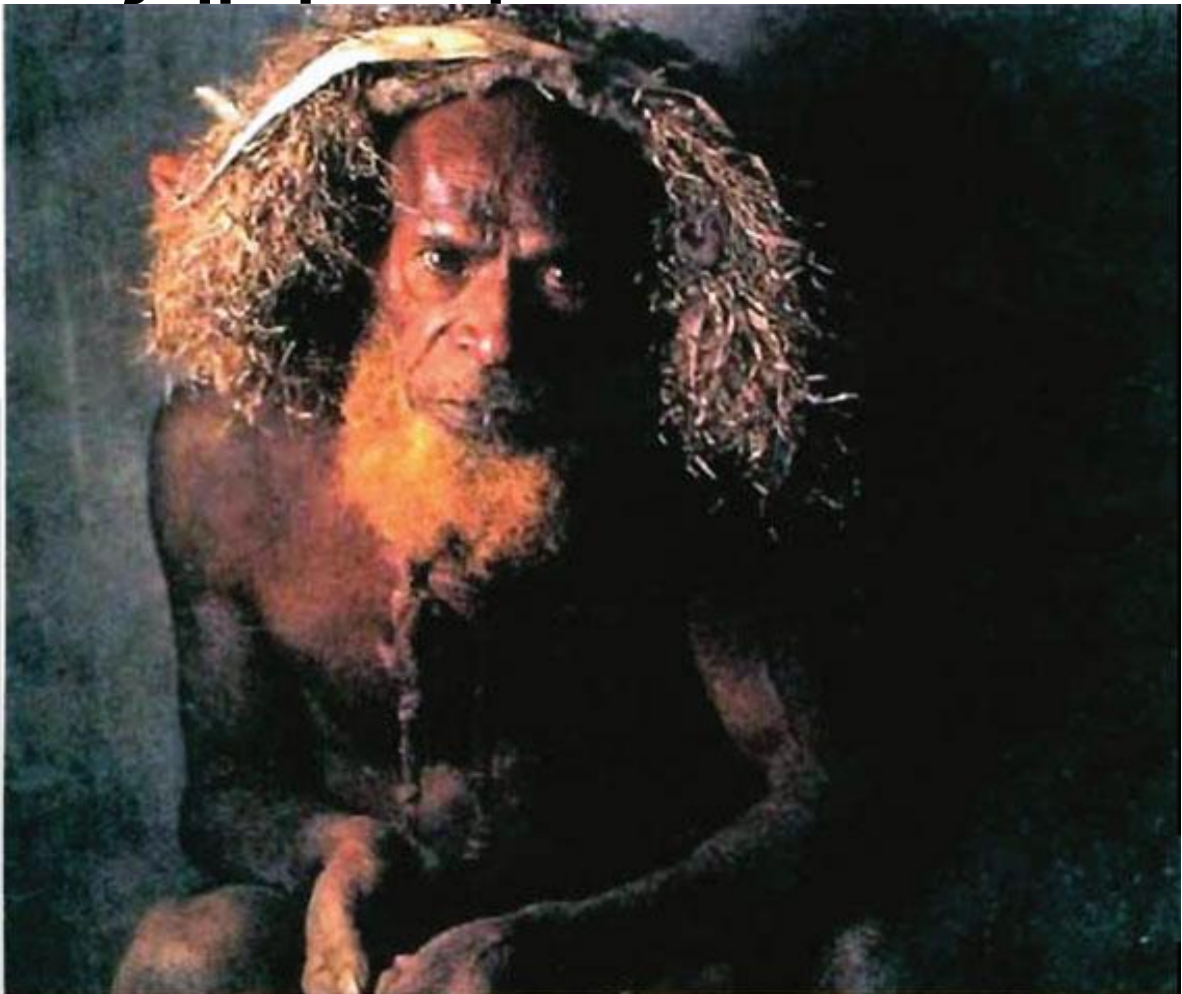
**Εύα Καραμανώλη
Από τον ημερήσιο Τύπο**

- 1. Να προσδιορίσετε τις συνέπειες από την εξαφάνιση μιας διαλέκτου για τα άτομα και τους πολιτισμούς, λαμβάνοντας υπόψη και τη δήλωση του εναπομείναντα της φυλής Κομάνι.**
- 2. Αν δέχεστε ότι με τη γλώσσα ο άνθρωπος δημιουργεί και ονομάζει τον κόσμο, όπως ισχυρίζεται ο Γ. Σεφέρης, τότε σε ποια**

στέρηση υποβάλλονται τα άτομα που χάνουν τη γλώσσα τους;

3. Να υποθέσετε ότι βρίσκεστε σε μια ξένη χώρα και δεν γνωρίζετε τη γλώσσα της. α) Να περιγράψετε τα συναισθήματά σας σε μια επιστολή που απευθύνεται σε φίλο. β) Να καταγράψετε τις σκέψεις σας στο προσωπικό σας ημερολόγιο.

TIME / phot. William Coupon

Πώς πεθαίνουν οι διάλεκτοι

Πολλά μπορούν να σκοτώσουν μια γλώσσα, από μια φυσική καταστροφή μέχρι μια γενοκτονία ή πολιτιστική αφομοίωση. Στις 17 Ιουλίου 1998, ένας καταστροφικός σεισμός στις ανατολικές επαρχίες της Παπούα Νέας Γουινέας σκότωσε πάνω από 2.200 κατοίκους και άφησε 10.000 άστεγους. Τα χωριά Σισάνο, Ουαράπου, Αρόπ και Μαλόλ καταστράφηκαν και 30% των κατοίκων των χωριών Αρόπ και Ουαράπου σκοτώθηκαν. Οι κάτοικοι των χωριών ανήκαν σε διαφορετικές φυλές και μιλούσαν τέσσερις διαφορετικές, και αναγνωρισμένες, γλώσσες, αλλά ο αριθμός των πολιτών που τις μιλούσαν ήταν περιορισμένος: το 1990, τη σισάνο μιλούσαν 4.776 άτομα, τη

μαλόλ 3.330, την αρόπ 1.700 το 1981 και την ουαράπου 1.602 άτομα το 1983. Με το σεισμό, το σύνολο των χρηστών για την αρόπ και την ουαράπου δεν πρέπει να ξεπερνούσε τους 500 πολίτες. Και καθώς οι επιζώντες μετακινήθηκαν σε καταυλισμούς και άλλες περιοχές και οι κοινότητες διαλύθηκαν, είναι μάλλον αμφίβολο αν επέζησαν οι γλώσσες. Η πολιτιστική συγχώνευση είναι άλλος ένας λόγος θανάτου μιας γλώσσας, ακόμη κι όταν δεν έχουμε διάλυση της παραδοσιακής κοινότητας. Η κρίση που παρατηρείται όσον αφορά την εξαφάνιση των γλωσσών οφείλεται στις μεγάλες πολιτιστικές μετακινήσεις που άρχισαν πριν από 500 χρόνια, καθώς ο αποικισμός διέδωσε έναν μικρό αριθμό γλωσσών σε όλο τον κόσμο.

Όταν μια κουλτούρα αφομοιώνει μια άλλη, η ακολουθία των γεγονότων που επηρεάζουν μια γλώσσα που βρίσκεται σε κίνδυνο χαρακτηρίζεται από τρία κυρίως στάδια. Το πρώτο είναι η έντονη πίεση που ασκείται στους «κατακτημένους» να μιλήσουν την κυριαρχούσα γλώσσα. Το δεύτερο αφορά μια περίοδο, κατά την οποία οι πολίτες μιλούν δύο γλώσσες: γίνονται όλο και περισσότερο κάτοχοι της νέας γλώσσας, αλλά εξακολουθούν να μιλούν επαρκώς και τη δική τους. Συχνά η χρήση και των δύο γλωσσών αρχίζει να παρακμάζει, με την παλαιά γλώσσα να παραχωρεί τη θέση της στη νέα. Αυτό οδηγεί στο τρίτο στάδιο, στο οποίο οι νεότερες γενιές παύουν να χρησιμοποιούν τη «γλώσσα των προγόνων» τους, βρίσκοντάς την άνευ νοήματος.

Αυτή η απαξίωση ενισχύεται με ένα αίσθημα ντροπής για τη μητρική γλώσσα, τόσο εκ μέρους των γονέων όσο και εκ μέρους των παιδιών. Οι οικογένειες, που συνεχίζουν να χρησιμοποιούν την «παλαιά» γλώσσα, έρχεται κάποια στιγμή που την μιλούν μόνο μεταξύ τους, μετατρέποντάς την σε «οικογενειακή διάλεκτο», καθώς περιορίζεται όλο και περισσότερο ο περίγυρος αυτών που μιλούν την ίδια γλώσσα. Στο διάστημα μίας και μόνο γενιάς, η χρήση δύο γλωσσών σε μια οικογένεια μετατρέπεται σε ενσυνείδητο περιορισμό της μητρικής γλώσσας και στη συνέχεια στην τελική εξαφάνισή της. Δύο γενιές αργότερα, η κοινή αντίδραση των μελών της παλαιάς κοινότητας είναι «αν η γενιά των παππούδων μας δεν είχε...». Η πρώτη γενιά δεν ενδιαφέ-

ρεται τόσο για την χαμένη γλώσσα, καθώς τα μέλη της εξακολουθούν να μοχθούν για την καθιέρωση τους στη νέα κοινότητα. Τα παιδιά τους, απαλλαγμένα από την ανασφάλεια της καθημερινότητας και σε καλύτερη οικονομική κατάσταση, είναι αυτά που αρχίζουν να αναρωτιούνται για την χαμένη κληρονομιά. Η παλιά γλώσσα, κάποτε αιτία ντροπής, αποκτά ξανά το χαρακτήρα πολιτισμικής ταυτότητας και υπερηφάνειας. Αλλά αν η γλώσσα έχει χαθεί, τίποτα δεν θα τη φέρει πίσω.

Από τον ημερήσιο Τύπο

- 1. Ποιοι λόγοι οδηγούν μια διάλεκτο στο θάνατο; Απαντήστε λαμβάνοντας υπόψη σας και το άρθρο της Εύας Καραμανώλη.**

2. Ένας από τους λόγους εξαφάνισης μιας διαλέκτου είναι η πολιτισμική αφομοίωση. Από ποια στάδια χαρακτηρίζεται η ακολουθία των γεγονότων που επηρεάζουν μια γλώσσα, η οποία διατρέχει κίνδυνο εξαφάνισης;
3. Πότε και γιατί μια διάλεκτος που έχει χαθεί επανέρχεται ως στοιχείο ταυτότητας στη συνείδηση των ανθρώπων;

TIME / phot. William Coupon

Η αξία του διαλόγου

Με όλο που ο διάλογος είναι στον άνθρωπο μια φυσική ανάγκη, της ίδιας ζωτικής σημασίας για το πνεύμα όπως η αναπνοή για το σώμα, υπάρχουν περιπτώσεις όπου η σύνεση επιβάλλει την οριστική διακοπή, το τέλος του. Τότε αισθανόμαστε ότι έχουμε φτάσει στο απροχώρητο και πρέπει αμέσως ν' αλλάξουμε θέμα ή να αναζητήσουμε άλλο συνομιλητή. Γιατί; – Ολοφάνερα γιατί καταλαβαίνουμε ότι ο τρόπος να συνεννοηθούμε, να συναντηθούμε με τον αντιλέγοντα δεν υπάρχει, και εάν συνεχίσουμε την αντιδικία, ο διάλογος μας θα μετατραπεί σε διένεξη με απρόβλεπτες συνέπειες.

Το φαινόμενο αξίζει μεγαλύτερη διερεύνηση.

**Το «διαλέγεσθαι» (κατά μίαν
ωραία ανακάλυψη κορυφαίων σο-
φών της ελληνικής αρχαιότητας)
είναι αρχή του σύμπαντος, θεμελι-
ωμένη στη σύσταση του κόσμου,
και ταυτόχρονα νόμος του πνεύμα-
τος που καθρεφτίζει τη δομή του.
Στη Φύση τα εναντία: το πλήρες και
το κενό, η κίνηση και η ακινησία, το
φως και το σκοτάδι κ.ο.κ. αναζητού-
νται και έλκονται αμοιβαία για να
σμίξουν, και πάλι να διαχωριστούν
και να συγκρουστούν. Αυτός ο δυ-
ναμικός διχασμός που τείνει προς
τη συναίρεση και όταν τη φτάσει
την εγκαταλείπει για να συνεχιστεί
η δημιουργική διαμάχη, είναι και
της δομής του πνεύματος εικόνα.
Όταν ψηλαφούμε την επιφάνεια
ενός ζητήματος ή όταν προσπαθού-
με να εισχωρήσομε στο βάθος του,
«κουβεντιάζομε» με τον εαυτό μας**

αναλύοντας ένα-ένα τα ευρήματά μας, και τότε στεκόμαστε σε μια ερμηνεία, τότε την αποσύρομε για να την αντικαταστήσομε με μια άλλη πιθανότερη, πληρέστερη, ισχυρότερη. Αν μάλιστα η «κουβέντα» μας γίνεται μ' έναν ομότεχνο που έχει τα ίδια με μας διαφέροντα και την ίδια επιμονή να φτάσει στην άκρη του θέματος, ο διάλογος μαζί του είναι ανεκτίμητος· ανοίγει περισσότερο και φωτίζει το δρόμο της έρευνας και επισημαίνοντας τις δυσχέρειες μάς οδηγεί ταχύτερα και ασφαλέστερα στη ζητούμενη λύση, όπου μόνοι μας θα φτάναμε πολύ αργά ή δεν θα φτάναμε ποτέ.

Έτσι μεθοδεύεται στις επιστήμες η προσπάθεια της αλήθειας: με τον πολλαπλασιασμό και την ανάφλεξη των αποριών, με τη διαρκή ανανέωση του προβλήματος. Αν καλοεξε-

τάσομε τα πράγματα, θα βεβαιω-
θούμε ότι για το εν εγρηγόρσει
πνεύμα δεν υπάρχουν λύσεις ανέκ-
κλητες,¹ τελικές, παρά μόνο προ-
σωρινές αναπαύσεις, μικρά διαλείμ-
ματα σε μια πορεία που προχωρεί
όχι ίσια και ομαλά, αλλά περίπλοκα
και ανώμαλα, με «θέσεις» και
«αντιθέσεις», «καταφάσεις» και
«αρνήσεις», «παραδοχές» και
«απορρίψεις» – προς ένα ιδεατό
τέρμα, απομακρυσμένο όσο το
πλησιάζομε, σαν τις ψευδαισθητι-
κές παραστάσεις των οδοιπόρων
της ερήμου. Λογικά μόνο η κίνηση
αυτή η αδιάκοπη, από το «έτερον»
προς το «αυτό», και πάλι από το
«αυτό» προς το «έτερον» είναι
παραγωγική. Με τον αντίλογο ο

---

¹ ανέκκλητος: που δεν μπορεί να
ανακληθεί, τελικός

νους προωθείται προς νέα ευρήματα, ή διασκελίζοντας τα εμπόδια που του αντιστέκονται, ή διευρύνοντας τις έννοιές του για να συμπεριλάβει τα στοιχεία που έχουν μείνει έξω από την περίμετρο των σχηματισμών του. Αλλά και ψυχολογικά τίποτα δεν ενεργεί διεγερτικά και δεν τροφοδοτεί τη σκέψη όσο η διαφωνία. Όταν ο άλλος δεν προβάλλει διαλεκτικά αντίσταση στη γνώμη που διατυπώνουμε και εύκολα συμφωνεί μαζί μας, δεν κερδίζουμε τίποτα· απεναντίας χάνουμε, γιατί και αν ακόμη βρισκόμαστε στο σωστό δρόμο, βλέπουμε μόνο τη γραμμή που έχουμε χαράξει και δεν παρατηρούμε ούτε δεξιά ούτε αριστερά, οπότε το θήραμα – η «αλήθεια»– μπορεί να κρύβεται κάπου εκεί και μεις ανύποπτοι το προσπερνούμε. Αντίθετα, η αντίρ-

ρηση, όταν βρίσκει το στόχο, είναι (έστω και αν προσποιούμαστε ότι δεν της δίνουμε σημασία) κεντρί «διαρκείας», που δεν μας αφήνει να ησυχάσομε στα αποκτημένα, αλλά μας παρακινεί να τα συμπληρώσομε και να τα διευκρινίσομε, ή να τα τροποποιήσομε και να τα στερεώσομε –ακόμη και να τα εγκαταλείψομε, για να απαλλαγεί το πνεύμα μας από τις ιδιοκατασκευάστες δεσμεύσεις του και έτσι να κινηθεί ελεύθερα προς ευτυχέστερες λύσεις.

Οι ωφέλειες λοιπόν του διαλόγου (του γνήσιου διαλόγου που αναπτύσσεται κοχλιωτά με τον προωθητικό ανταγωνισμό θέσης και αντίθεσης) είναι πολλαπλές και αναμφισβήτητες. Και όμως, είπαμε, υπάρχουν περιπτώσεις όπου είναι άχρηστος και επιζήμιος. Ποιες;

Πρώτα, η δυσάρεστη κατάσταση που δημιουργείται όταν αυτός που αντιλέγει δεν βρίσκεται στο ίδιο πνευματικό επίπεδο με μας και (παρά την προσπάθεια ίσως που κάνει να παρακολουθήσει το λογικό ξετύλιγμα των σκέψεων) δεν κατορθώνει να συλλάβει και να εκτιμήσει σωστά το νόημα των επιχειρημάτων μας, όχι από κακή πρόθεση αλλά από άγνοια ή αγροικία.² Εκθέτομε λ.χ. μια θεωρία της Οικονομικής επιστήμης ότι ο «φρόνιμος» πληθωρισμός, που θερμαίνει με πιστώσεις την παραγωγή αλλά δεν χάνει τον έλεγχο των τιμών, είναι ορθή νομισματική πολιτική. Και διατυπώνομε τις θεωρητικές επιφυλάξεις ή τις ανησυχίες μας από την

---

² αγροικία: έλλειψη καλλιέργειας, μόρφωσης

πρακτική εφαρμογή του συστήματος τούτου στον δικό μας οικονομικοπολιτικό χώρο. Αίφνης αντιλέγει ένας συνδαιτημόνας και η συζήτηση αρχίζει σε τόνο ζωηρό. Δίχως όμως και να προχωρεί, επειδή ο άλλος δεν έχει τον απαιτούμενο πνευματικό οπλισμό να την κάνει, με τις αντιρρήσεις του, παραγωγική ή και απλώς διαφωτιστική. Γίνεται τότε φανερό ότι ο διάλογος είναι ανώφελος, και εάν δεν έχουμε άλλους λόγους να τον συνεχίσουμε (από αβρότητα π.χ. ή από διάθεση σκωπτική –για να «παίζουμε» δηλαδή με τον αντίδικο όπως η γάτα με το ποντίκι) το καλύτερο που έχουμε να κάνουμε είναι να τον σταματήσουμε.

Δεύτερη θα αναφέρω την περίπτωση όπου, ύστερ' από τους

πρώτους κióλας διαξιφισμούς με τον αντιφρονούντα, ανακαλύπτουμε ότι, εξαιτίας της διαφορετικής αγωγής και των ασύμπτωτων φραστικών μας έξεων, με τις ίδιες λέξεις ο καθένας μας εννοεί άλλα πράγματα, και έτσι γεννιέται μοιραία, αναπότρεπτα η αμοιβαία παρεξήγηση των λεγομένων μας. Προϋπόθεση του διαλόγου είναι η κοινή γλώσσα· χωρίς αυτήν, το κάθε πρόσωπο μονολογεί – ακούει, αλλά δεν καταλαβαίνει το άλλο. Δεν φτάνει όμως να μιλούμε και οι δύο ελληνικά ή αγγλικά, για να συνεννοηθούμε απάνω σε ένα θέμα που απαιτεί σοβαρήν αντιμετώπιση. Πρέπει, μέσα στη γλώσσα που μιλούμε, να έχουμε παραδεχτεί και να μεταχειριζόμαστε σταθερά την ίδια «συμβολική», να δίνουμε δηλαδή στις λέξεις—έννοιες το ίδιο περιεχόμενο

και να τις συντάσσουμε γραμματικά–
λογικά σύμφωνα με τους ίδιους
απαράβατους νόμους. Διαφορετικά,
δεν καταλαβαίνει ο ένας τον άλλο
και ματαιοπονούμε, εάν επιμένουμε
με τη συζήτηση να ανακαλύψουμε
πού συμφωνούμε και πού διαφω-
νούμε. Εάν λ.χ. είμαστε και οι δύο
επιστήμονες και πρόκειται, σε
ιδιωτικό ή δημόσιο διάλογο, να
ξεκαθαρίσουμε τις ιδέες μας απάνω
σ' ένα επίμαχο θέμα, όπως είναι η
έννοια της φυσικής νομοτέλειας
έπειτα από τη θεωρία των Κβάντα,
πρέπει να έχουμε και οι δύο εκπαι-
δευτεί στην ορολογία και στους
φραστικούς κανόνες της σύγχρο-
νης Φυσικής και όταν στη συζή-
τησή μας μεταχειριζόμαστε τα καθι-
ερωμένα στο «Λεξικό» και στη
«Γραμματική» της σύμβολα, να
εννοούμε και να εκφράζουμε πάντο-

ΤΕ ΤΙΣ ΙΔΙΕΣ ΚΑΙ ΟΙ ΔΥΟ ΜΑΣ ΣΚΕΨΕΙΣ. Εάν κατά την ανάπτυξη των απόψεών μας ανακαλύψομε (και αυτό δεν συμβαίνει τόσο σπάνια όσο νομίζομε) ότι στου καθενός τη «γλώσσα» οι λέξεις: συνεχές και ασυνέχεια, χρόνος και κίνηση, νόμος και στατιστικός λογισμός, απροσδιοριστία και συμπληρωματικότητα κ.ο.κ. ούτε το ίδιο πράγμα σημαίνουν ούτε συντάσσονται κατά τον ίδιο λογικό κώδικα, επομένως τρόπος να συνεννοηθούμε δεν υπάρχει, πρέπει να διακόψομε το γρηγορότερο το διάλογο· διαφορετικά θα πέσομε σε πλήρη σύγχυση.

Θα εκθέσω και μια τρίτη ακόμη περίπτωση (περιορίζομαι στις σπουδαιότερες) που είναι η πιο συνηθισμένη στην καθημερινή ζωή. Σ' αυτήν ο διάλογος αρρωσταίνει από αλληπάλληλες παρεμβολές

στοιχείων όχι απλώς ξένων, αλλά αυτόχρημα³ εχθρικών προς την ομαλή λειτουργία της διάνοιας, με αποτέλεσμα να χάσει κάθε ίχνος γονιμότητας, ν' αρχίσει να περιστρέφεται χωρίς διέξοδο γύρω από το ίδιο σημείο, και, όπως η βίδα που άνοιξε πολύ μεγάλη τρύπα δεν πιάνει πια και αχρηστεύεται, ή όπως ο τροχός που στριφογυρίζει στην ίδια θέση δεν προχωρεί αλλά ανάβει και φθείρεται, έτσι κι' αυτός αποσυντίθεται σε αυτοεπαναλαμβανόμενους μονολόγους που μετατρέπουν τη συζήτηση σε ανιαρή λογοκοπία και σε διαμάχη λογικής αυτοκαταστροφής... Τα νοσογόνα στοιχεία είναι εδώ οι προλήψεις και τα πάθη που τρέφονται από μίσση και συμφέροντα και γεννούν

---

³ αυτόχρημα: πράγματι, ακριβώς

(μαζί με τις άλλες, τις αγιάτρευτες συχνά κοινωνικές πληγές) το πείσμα και τη μισαλλοδοξία, τη μικρόνοια και το φανατισμό.

Πού και πώς δρουν υπονομεύοντας την πνευματική υγεία του ανθρώπου αυτά τα ψυχικά βακτηρίδια, το ξέρομε από τις διενέξεις μας απάνω σε «φλέγοντα» θέματα της πολιτικής, ακόμα και της θρησκευτικής ζωής. Στους χρόνους μας (όπου θριαμβεύει η σοφιστεία και η υποκρισία) αποκαλούμε αυτή την κονταρομαχία (που δυστυχώς δεν είναι μόνο θεαματική) «μάχη των ιδεολογιών». Και πολλοί τη βρίσκουν φυσική και αναπόφευκτη, αφού κοντά στις άλλες υπάρχει και μια «αλήθεια προοπτικής» που διαφέρει από κλίμα σε κλίμα, εποχή σε εποχή, τάξη σε τάξη, σύστημα σε σύστημα, ιδιοσυγκρασία σε ιδιοσυ-

γκρασία κ.ο.κ. Σε τέτοιες περιπτώσεις έχομε –λέγουν– ασύμπτωτες οπτικές γωνίες και δεν είναι δυνατόν να γίνει ζύγισμα σωστό, γιατί λείπουν τα κοινά σταθμά, όπως λ.χ. συμβαίνει όταν εμένα μου αρέσει το πορτοκάλι και σε σας αρέσει το μήλο, εγώ προτιμώ ένα σοβαρό μυθιστόρημα από ένα διασκεδαστικό φιλμ, ενώ εσείς βάζετε πιο ψηλά τον κινηματογράφο από τη λογοτεχνία κτλ. Αλλά εδώ δεν μιλούμε για διαφορές γούστου ή έξεων που ανάμεσα σε ανθρώπους καλής ανατροφής λύνονται συνήθως ειρηνικά, με την αμοιβαία αναγνώριση και ανοχή των προσωπικών παραλλαγών, αλλά για μια βαριάν αρρώστια του διαλόγου ως μέσου πρόσφορου και αποτελεσματικού στην πρόοδο της γνώσης, αρρώστια που παρουσιάζει πολύ «θορυβώδη

συμπτώματα», καθώς συνηθίζουν να τα ονομάζουν οι γιατροί. Στην περίπτωση αυτή ο λόγος χάνει τον έλεγχο των πράξεών του, μαίνεται, δεν είναι σε θέση να κάνει πολύπλοκους συσχετισμούς και λεπτές διακρίσεις, αποφαίνεται μονοκόμματα και ανεπιφύλακτα: δύο τα χρώματα «άσπρο» και «μαύρο», «το άσπρο από δω, το μαύρο από κει», «το μαύρο από δω, το άσπρο από κει», και πάντοτε η επωδός του τυφλού πάθους: «όποιος δεν είναι μαζί μας είναι εναντίον μας».

Ο αναγνώστης εύκολα θα βρει τα δικά του παραδείγματα. Εγώ θα του θυμίσω πόσο συχνά στους κοινωνικούς μας κύκλους ηλεκτρίζεται η ατμόσφαιρα, όταν από κάποιον απρόσεχτο συνδαιτημόνα έρχεται λ.χ. στη μέση το πολύκροτο γλωσσικό μας ζήτημα και στην σκηνή

βρίσκεται κάποιος γνωστός πρωταγωνιστής. Οι παρατάξεις σχηματίζονται αμέσως και το πολεμικό μένος ανάβει. Τέτοιες ώρες η στοιχειώδης φρόνηση υπαγορεύει την άμεση διακοπή του διαλόγου, τη γρήγορη μετάβαση σε άλλα θέματα. Ο έξυπνος άνθρωπος βλέποντας τη διαμάχη από τη δική του σκοπιά, φαντάζομαι ότι θα πει τότε μέσα του το απόφθεγμα ενός πασίγνωστου ξένου θεατρικού συγγραφέα: «Όταν λένε ότι το άσπρο είναι μαύρο και το μαύρο άσπρο, είναι πολύ δύσκολο να βρει κανείς την άκρη» (Ευγένιος Ionesco)⁴ –και θα

---

⁴ **Ευγένιος Ιονέσκο (Eugène Ionesco): Γάλλος θεατρικός συγγραφέας του αιώνα μας, ρουμανικής καταγωγής, βασικός εκπρόσωπος του «θεάτρου του παραλόγου».**

σωπάσει. Τέχνη χρειάζεται για να κάνει κανείς επιδέξια και ευχάριστα ένα διάλογο. Τέχνη επίσης για να τον σταματάει εγκαίρως, όταν γίνεται άγονος και εριστικός. Ο καλός συζητητής κατέχει και τις δύο.

**Ε. Π. Παπανούτσος
«Το δίκαιο της πυγμής»**

- 1. Γιατί νομίζετε ότι ο συγγραφέας θεωρεί το διάλογο ζωτική ανάγκη;**

2. Πότε οδηγεί ένας διάλογος σε αντιδικία τους διαλεγόμενους;
3. Να απαντήσετε στα εξής:
  - α) Με ποιον τρόπο μεθοδεύεται στις επιστήμες η προσπάθεια της αλήθειας;
  - β) Πότε γίνεται ανεκτίμητος ο διάλογος και γιατί;
  - γ) Γιατί η κίνηση από το έτερον προς το «αυτό» είναι παραγωγική;
  - δ) Γιατί, όταν συμφωνεί ο άλλος, δεν υπάρχει κανένα κέρδος για τη σκέψη;
4. Ποιες προϋποθέσεις θεωρεί ο συγγραφέας απαραίτητες για να αναπτυχθεί ένας εποικοδομητικός διάλογος; Πότε γίνεται άγονος και εριστικός;

5. Να γραφεί ένας σύντομος διάλογος, όπου οι διαλεγόμενοι φτάνουν σε αδιέξοδο. Έπειτα να προσδιοριστούν οι λόγοι που οδήγησαν στο αδιέξοδο αυτό. (Αν χρειάζεται, να δοθούν κάποιες διευκρινίσεις για τα πρόσωπα που διαλέγονται).

ΔΙΑΛΟΓΟΣ

ΑΣ ΔΟΥΜΕ ΜΑΖΙ
ΤΗΝ ΚΑΤΑΣΤΑΣΗ

ΣΑΣ
ΑΚΟΥΩ!!

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ 1ου ΤΟΜΟΥ

Προλογικά 7

1.Γλώσσα - Λόγος και διάλογος...27

Με απόφαση της Ελληνικής Κυβέρνησης τα διδακτικά βιβλία του Δημοτικού, του Γυμνασίου και του Λυκείου τυπώνονται από τον Οργανισμό Εκδόσεως Διδακτικών Βιβλίων και διανέμονται δωρεάν στα Δημόσια Σχολεία. Τα βιβλία μπορεί να διατίθενται προς πώληση, όταν φέρουν βιβλιόσημο προς απόδειξη της γνησιότητάς τους. Κάθε αντίτυπο που διατίθεται προς πώληση και δε φέρει βιβλιόσημο, θεωρείται κλεψίτυπο και ο παραβάτης διώκεται σύμφωνα με τις διατάξεις του άρθρου 7, του Νόμου 1129 της 15/21 Μαρτίου 1946 (ΦΕΚ 1946, 108, Α΄).

**Απαγορεύεται η αναπαραγωγή
οποιοδήποτε τμήματος αυτού του
βιβλίου, που καλύπτεται από
δικαιώματα (copyright), ή η χρήση
του σε οποιαδήποτε μορφή, χωρίς
τη γραπτή άδεια του Παιδαγωγικού
Ινστιτούτου.**